

Beklim de ladder en hou controle

Parlementaire controle op de intergouvernementele besluitvorming: het Nederlandse parlementaire migratiedebat.

Naam: Yannick Geel
School: Radboud Universiteit Nijmegen
Faculteit: Faculteit der Managementwetenschappen
Opleiding: Master Bestuurskunde
Vak: Master thesis
Datum: Augustus 2021
Supervisor: Dr. P.J. Zwaan

Abstract

Dit onderzoek geeft een breed en verdiepend inzicht in hoe het Nederlandse parlement de intergouvernementele besluitvorming in de Europese Unie (EU) controleert en wat dit verklaart. Dit wordt gedaan aan de hand van een zogenaamde 'scutiny ladder', waarmee wordt geanalyseerd op welk interventieniveau er wordt gecontroleerd tijdens debatten. Er wordt gebruik gemaakt van een most-likely-case waarbij debatten over migratie in zowel de commissie als plenaire arena rondom de Europese top en Raad Justitie en Binnenlandse Zaken (JBZ raad) zijn meegenomen vanaf het begin van de migratiecrisis in 2015 tot enkele jaren na de crisis in 2020. Op basis van een ordinaal logistische regressieanalyse toont dit onderzoek aan dat de arena waarin het debat plaatsvindt van belang is voor het niveau van controle dat wordt bereikt. Tevens wordt voor media-aandacht, anders dan wordt verwacht vanuit de literatuur, een negatieve invloed op het niveau van controle gevonden. Tot slot wordt aangetoond dat de mate van crisis van belang is voor het niveau van controle dat wordt behaald, hetzij dat dit enkel geldt voor de controle in de plenaire arena.

Introductie

In het Europese besluitvormingsproces is de intergouvernementele besluitvorming – waarbij de lidstaten op basis van unanimiteit besluiten nemen – het afgelopen decennium steeds belangrijker geworden. Zo is het besluit om een Bankenunie op te richten gemaakt in de Europese Raad en zijn belangrijke en gevoelige elementen besproken in de Eurogroep (een informeel orgaan van de Raad van de Europese Unie) (Smeets en de Rooter, 2019, p. 581).

Deze werkwijze wordt in de crisis steeds vaker gebruikt, wanneer de druk hoog is en er snel gehandeld dient te worden om de crisis in te dammen en er niet gewacht kan worden op de voorstellen vanuit de Europese Commissie (EC) (Smeets et al., 2019, p. 581). Dit heeft gevolgen voor de positie van nationale parlementen in het Europese besluitvormingsproces, omdat de traditionele route van besluitvorming, via de EC daarmee wordt omzeild. Het afgelopen decennium hebben nationale parlementen zich proberen terug te vechten om meer macht en controle uit te oefenen op de besluitvorming in Brussel, na lang buitenspel te hebben gestaan (Holzhacker, 2007; Mastenbroek, Spendzharova en Versluis, 2014a, p. 750). Lange tijd werden nationale parlementen gezien als verliezers van de Europese integratie, omdat er meer macht werd overgeheveld naar het intergouvernementele niveau en de machtige positie die regeringen daarmee hebben gekregen op bestuurlijk niveau van de Europese Unie (Goetz en Meyer-Sahling, 2008). De afgelopen jaren hebben nationale parlementen hun positie tegenover de regering proberen te versterken (Auel, 2007; de Rooter, 2013; Mastenbroek et al., 2014a, p. 750; Raunio, 2009; Smeets et al., 2019; Sprungk, 2013). Zo is in het verdrag van Lissabon vastgelegd dat nationale parlementen het recht hebben geïnformeerd te worden. Ook hebben nationale parlementen voorwaarden opgesteld om de regeringen te controleren en een mandaat mee te geven voor de in te nemen positie tijdens onderhandelingen in de Europese Raad of Raad van de Europese Unie (Goetz et al., 2008; Mastenbroek et al., 2014a, p. 750).

Volgens de traditionele Europese wetgevingsprocedure doet de EC een voorstel en dienen zowel de Raad van Ministers (op basis van een gekwalificeerde meerderheid) als het Europees Parlement (op basis van een simpele meerderheid) daarmee in te stemmen. Nationale parlementen kunnen daarbij de bewindspersonen – de des betreffende minister en de Premier – instrueren en controleren doordat parlementariërs op een vroegtijdig moment de voorstellen van de EC ontvangen en op de hoogte worden gesteld van de onderhandelingen en stemverhoudingen in de Raad van de Europese Unie. De procedures hiervoor liggen vast. Wanneer de EC een voorstel doet wordt deze doorgestuurd naar de parlementen van de lidstaten en kunnen nationale parlementen hier directe controle op uitoefenen middels het zogenaamde Early Warning System (EWS) (Mastenbroek et al., 2014b, p. i; van der Vleuten, 2015, p. 41, 45, 113).

Nu crisisbesluitvorming, en dus de intergouvernementele besluitvorming, belangrijker is geworden kunnen nationale parlementen niet meer wachten op de traditionele commissievoorstellen vanuit de EC (Bickerton, Hodson en Puetter, 2015; Wessels et al., 2013, p. 16-17). Wanneer ze dat doen, zo laat het voorbeeld naar de Bankenuie zien, is men te laat hier nog controle en invloed op uit te oefenen, omdat het besluit in een eerder stadium al genomen is en daarmee het EWS wordt omzeild (Smeets et al., 2019, p. 581). Vooral in het geval van de Europese Raad ontstaan er problemen doordat deze instelling steeds meer richting geeft aan de Europese Unie zonder officiële wetgevende bevoegdheden te hebben. Er zijn ook minder vastgelegde controle-instrumenten beschikbaar voor nationale parlementen om inzicht te krijgen in en het controleren van de bewindspersonen in de Europese Raad of de Raad van de Europese Unie, de zogenoemde '*democratische disconnect*' (Kröger en Bellamy, 2016, p. 133; Lindseth, 2012, p. 234). Maar ook in het geval van intergouvernementele besluitvorming in de Raad van de Europese Unie (wanneer deze op basis van unanimiteit moet beslissen, zoals dat bij belangrijke onderwerpen/besluiten het geval is), ontstaan problemen doordat nationale parlementen minder goed op de hoogte zijn van wat er speelt binnen deze instelling (Hoppen, 2020, p. 24). De macht van nationale regeringen op de Europese besluitvorming is hiermee toegenomen ten opzichte van nationale parlementen (Follesdal en Hix, 2006, pp. 535, 539; Maurer en Wessels, 2001, p. 416).

Hoewel de controle lastiger wordt weten parlementen hun regering echter nog steeds te controleren en ter verantwoording te roepen voor de beslissingen die op EU-niveau genomen zijn, zo laat onderzoek naar de Bankenuie zien. Het Nederlandse parlement bereikte daar het hoogste niveau van parlementaire controle door kritische vragen te stellen en specifieke instructies te geven aan de bewindspersonen voor de in te nemen positie in de onderhandelingen (Smeets et al., 2019, p. 581).

Verschillen in de mate van controle lijken afhankelijk te zijn van verschillende factoren, zoals de grootte van een politieke partij (Hoppen, 2020, p. 22; Smeets et al., 2019, p. 576), of het onderwerp prioriteit heeft (Hoppen, 2020, pp. 17, 20-21; Mastenbroek et al., 2014a, p. 763; Smeets et al., 2019, p. 578) en of de partij in de regering of de oppositie zit (Hoppen, 2020, pp. 17, 21; Mastenbroek et al., 2014a, p. 764). Uit onderzoek blijkt dat elk van deze factoren invloed heeft op de mate van parlementaire controle in zowel een tijd van crisis (Hoppen, 2020), als post-crisis (Smeets et al., 2019). Hoe deze perioden van elkaar verschillen is niet bekend. Smeets et al. (2019) raden aan om in vervolgonderzoek te kijken naar een crisisdossier, zoals migratie. Verder wordt aangeraden om te kijken hoe de situatie eruitziet wanneer de tijdsdruk van een crisis er niet meer is, maar waarbij het onderwerp nog altijd onderwerp van politiek debat is. In dit onderzoek worden beide perioden geselecteerd en wordt de factor crisis als binominale variabele meegenomen. Ook blijken er aanwijzingen te zijn dat de arena (plenair of commissie) waarin het debat plaatsvindt invloed heeft op de mate van parlementaire controle (Smeets et al., 2019, p. 577). Een arena is een geïnstitutionaliseerde locatie waar beslissingen

worden uitgevochten (Pralle, 2006). Ook deze factor zal daarom worden toegevoegd in dit onderzoek. Eurosceptis is een factor die op het eerste oog van belang lijkt. Deze variabele is daarom al enkele keren meegenomen door onderzoekers naar dit onderwerp, maar tot op heden lijkt dat geen factor te zijn die effect heeft op de mate van parlementaire controle. Hoppen (2020, p. 20) suggereert om in plaats van Eurosceptis de factor populisme mee te nemen, omdat populistische partijen zich anders gedragen dan niet-populistische partijen. Ten slotte heeft de factor grootte van de partij invloed, maar lijkt er een interactie-effect te zijn met hoe geïnstitutionaliseerd de partij is in het politieke bestel (Hoppen, 2020, p. 22). Deze interactiefactor zal daarom worden toegevoegd in dit onderzoek.

De doelstelling van dit onderzoek is om bovenstaande geselecteerde variabelen systematisch te onderzoeken, teneinde meer inzicht te kunnen bieden over de factoren (en de interactie daartussen) die van invloed zijn op verschillen van parlementaire controle op de intergouvernementele besluitvorming. Meer specifiek beantwoordt dit onderzoek de volgende vraag: *Welke factoren zijn van invloed op het niveau van parlementaire controle op intergouvernementele besluitvorming in de EU?*

Maatschappelijke en wetenschappelijke relevantie

De intergouvernementele besluitvorming is in de loop der jaren belangrijker geworden. De richting die de Europese Raad in wil gaan is van groot belang voor de lidstaten. Het landelijk beleid wordt namelijk meer en meer geraakt door Europese regelgeving, waarbij de Europese Raad en de Raad van de Europese Unie in een vroeg stadium betrokken zijn. Wanneer daar niet voldoende inzicht en controle op is zorgt dat voor een democratische kloof tussen nationale democratische processen, die vastliggen en waarbij voldoende controle-instrumenten beschikbaar zijn, en EU-besluitvorming door bewindspersonen (Kröger et al., 2016, p. 133; Lindseth, 2010, p. 234). Het is daarom maatschappelijk relevant om te kijken hoe het nationale parlement hiermee omgaat en of het nog voldoende inzicht heeft in wat er op intergouvernementeel niveau gebeurt en of het hier controle op uit weet te oefenen.

Voorheen is er veelal gekeken of de nationale parlementen voldoende instrumenten hebben en hoe deze instrumenten worden gebruikt (Auel en Höing, 2015b; Finke en Herbel, 2015; Rauh, 2015; Rauh en Wilde, 2018). Mastenbroek et al. (2014a) zijn begonnen om een model te gebruiken dat verder kijkt dan hoe vaak een instrument gebruikt wordt. Smeets et al. (2019) concluderen dat om controle uit te oefenen op de intergouvernementele besluitvorming er niet meer instrumenten beschikbaar zijn dan het debat en daarom gekeken dient te worden naar de inhoud van het debat. Dat wil zeggen dat gekeken moet worden naar de inhoud en de kwaliteit van de interventies die parlementariërs maken in het debat. Dit kan worden geanalyseerd door middel van de *'scrutiny ladder'*, die verschillende niveaus onderscheidt waarbij het eerste en laagste niveau duidt op een interventie van weinig betrokkenheid en kennis omtrent het onderwerp. Het vierde en hoogste niveau duidt op een

interventie die laat zien dat de parlementariër begrijpt waar het over gaat en een haalbare wijziging in het onderhandelingsgedrag van de bewindspersoon probeert te bewerkstelligen. Dit perspectief is relatief nieuw en daar is nog weinig onderzoek naar gedaan. Dit onderzoek repliceert voor een deel het onderzoek van Smeets et al. (2019) en Hoppen (2020) in een andere context. Waarbij Smeets et al. (2019) zich enkel op de post-crisissituatie en op een ander onderwerp (de Bankenuie) richten, richt Hoppen zich ook op migratie, maar alleen op de plenaire arena in de crisisperiode. In dit onderzoek zijn zowel de crisis- als post-crisisperiode geselecteerd en worden zowel de commissie als plenaire arena meegenomen. Dit is van meerwaarde om een vergelijking te maken tussen de manier van controle in- en na de crisis en hoe dit verschilt in de arena's. Dit onderzoek maakt daarom een nieuwe stap en draagt daarmee bij aan het genereren van nieuwe kennis omtrent de parlementaire controle op de intergouvernementele besluitvorming in het Nederlandse parlement.

Vervolg

In het vervolg van dit artikel wordt er nader ingegaan op parlementaire controle en wat hierover bekend is. Daarna wordt stilgestaan bij de methode en de case selectie, zodat er een goed beeld geschetst wordt hoe dit onderzoek is uitgevoerd. In het hoofdstuk resultaten worden alle bevindingen gepresenteerd. Ten slotte worden in de discussie de resultaten vergeleken met de theorie en worden de limitaties van het onderzoek besproken waarna een conclusie volgt.

Theoretisch kader

Intergouvernementele besluitvorming

Intergouvernementalisme gaat over het maken van beslissingen waarbij de lidstaten het bewind in handen hebben (Smeets en Beach, 2020, p. 1). Besluiten worden hierbij gemaakt op basis van unanimiteit en elke lidstaat heeft een vetorecht. De Europese Raad is een intergouvernementeel instituut van de Europese Unie waarbij deze manier van besluitvorming wordt gebruikt. Wanneer een onderwerp als '*chefsache*' wordt gezien, zoals de migratie, is dat ook het geval bij de Raad van de Europese Unie (van der Vleuten, 2015, p. 104-114). Bewindspersonen van nationale regeringen (de regeringsleider in de Europese Raad en de minister in de Raad van de Europese Unie) hebben hiermee dus veel invloed op de Europese besluitvorming.

In de loop der jaren is de Europese Raad steeds belangrijker geworden en worden steeds meer bepalende beslissingen genomen binnen dit instituut, met name gedurende crisisperioden. Een voorbeeld hiervan is de Europese Bankenuie. Het besluit om de Bankenuie op te richten is gemaakt in de Europese Raad en belangrijke en gevoelige elementen werden besproken in de Eurogroep (een informeel orgaan van de Raad van de Europese Unie) (Smeets et al., 2019, p. 581). Dit is dus anders

dan de traditionele en geïnstitutionaliseerde manier van besluitvorming via de EC, waarbij de EC een voorstel doet en nationale parlementen zich kunnen buigen over de goedkeuring ervan. De nationale parlementen werden pas op de hoogte gesteld van de Bankenuie toen de belangrijkste besluiten al genomen waren en konden daar dus niks meer aan veranderen (Smeets et al., 2019, p. 580). Deze procedures en protocollen zijn voor de Europese Raad nooit gemaakt, omdat deze voorheen minder belangrijk was en dat destijds niet nodig was. Inmiddels is het van belang voor nationale parlementen om ook inzicht te hebben in de Europese Raad om zo meer inzicht en controle te hebben over wat gaat komen en daar controle op uit te oefenen. Wanneer nationale parlementen wachten op de traditionele weg van besluitvorming, via de EC, zijn ze dus te laat om hier nog controle op uit te oefenen, zoals in het voorbeeld van de Bankenuie (Smeets et al., 2019, p. 581).

Het parlement vecht zich terug

Voorheen werden nationale parlementen gezien als de verliezers van de Europese integratie, onder andere vanwege de intergouvernementele eigenschappen – het overhevelen van beslissingsbevoegdheid naar de lidstaten en de versterkte positie die de bewindspersonen daarin hebben namens de lidstaten op het Europees beleid – van de EU (Goetz et al., 2008, p. 6; Mastenbroek et al., 2014a). In de afgelopen jaren hebben nationale parlementen geprobeerd om meer grip en controle te kunnen krijgen op de Europese besluitvorming en de positie van het parlement te versterken ten opzichte van de bewindspersonen (Auel, 2007, p. 502; Mastenbroek, et al., 2014a, p. 750). Zo is de kenniskloof proberen te overbruggen en hebben nationale parlementen procedures en controle-instrumenten weten af te dwingen waardoor ze beter geïnformeerd zijn en de bewindspersonen ter verantwoording kunnen roepen op basis van deze kennis. Nationale parlementen hebben zich in de afgelopen jaren dus teruggevochten en zijn er stappen gemaakt voor een betere controle op de Europese besluitvorming (Goetz et al., 2008, p. 6; Raunio en Hix, 2000, p. 164).

Parlementaire controle

Wanneer de EC het eens is geworden over een voorstel kunnen nationale parlementen hier directe controle op uitoefenen door middel van het *Early Warning System* (EWS), de zogenoemde gele kaartprocedure. De EC stuurt het voorstel gelijktijdig op naar het nationale parlement en de minister die gaat over het desbetreffende onderwerp. De regering beoordeeld deze commissievoorstellen en stuurt BNC-fiche (beoordeling nieuwe commissievoorstellen) aan de Tweede Kamer. Het nationale parlement kan de voorstellen vervolgens binnen acht weken toetsen en bezwaar maken wanneer de voorstellen niet voldoen aan het subsidiariteitsbeginsel (kan het voorstel niet op een lager niveau, bijv. nationaal of gemeentelijk, niveau worden genomen) of het proportionaliteitsbeginsel (staat het besluit

in verhouding tot het doel die het wil bereiken en zijn er gematigde alternatieven). Wanneer een derde van de nationale parlementen van de lidstaten hier bezwaar tegen maakt wordt de zogenoemde gele kaart getrokken. De EC dient het voorstel dan te herzien. Een tweede instrument dat kan worden ingezet om als nationaal parlement de EC te controleren is het 'politieke dialoog'. Dit is een niet-bindend instrument dat kan worden gebruikt om op andere gronden dan het subsidiariteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel bezwaar te maken tegen het voorstel (Mastenbroek et al., 2014b, p. i).

Zoals de controle op de EC op meerdere manieren instrumenteel en procedureel geregeld zijn en waarbij nationale parlementen verschillende manieren hebben om de EC te controleren en er invloed op uit te oefenen, is dat bij controle van de Europese Raad en de Raad van de Europese Unie niet het geval. Nationale parlementen hebben in de loop der tijd meer middelen en instrumenten gekregen om de traditionele wetgevingsprocedure te controleren, zoals hiervoor geschetst. Dat is niet meer het geval wanneer de Europese besluitvorming zich niet meer aan deze traditionele procedures houden, zoals in crisissituaties het geval is (Bickerton et al., 2015; Wessels et al., 2013, p. 16-17).

Toch heeft het nationale parlement, wanneer de besluitvorming niet verloopt via het traditionele proces, wel degelijk mogelijkheden om invloed en controle uit te oefenen op de bijdrage van de bewindspersonen. Zoals eerder geschetst is de kenniskloof geprobeerd te dichten en worden parlementen vaker en beter op de hoogte gesteld van de ontwikkelingen in de Europese Raad. Het inzetten van deze kennis is daarom een belangrijk instrument dat gebruikt kan worden om deze te controleren, en het inzetten van deze kennis kan gedaan worden door het aangaan van het debat met de bewindspersoon. Zo kan voorafgaand aan de Europese top of JBZ-raadsvergadering het debat met de premier of minister worden aangegaan en door middel van de normale beschikbare middelen in deze debatten (stellen van vragen, indienen van moties e.d.) een mandaat mee te geven voor de onderhandelingen tijdens de vergadering waar draagvlak voor is in het nationale parlement (van der Vleuten, 2015, p. 41, 45, 113).

De besluitvorming van de Europese Raad gebeurt achter gesloten deuren en het uiteindelijke besluit is het resultaat van onderhandelingen tussen alle lidstaten, die bij unanimitéit wordt aangenomen. De Europese Raad komt met een gezamenlijk besluit naar buiten, maar het is niet gegarandeerd dat de regeringsleider voor elkaar heeft kunnen krijgen wat het Nederlandse parlement hem heeft meegegeven. Wat de bijdrage is geweest en of de regeringsleider dusdanig heeft onderhandeld om het Nederlandse standpunt zo goed mogelijk in het uiteindelijk besluit te krijgen blijft hierdoor onduidelijk (Algemene Rekenkamer, z.d.; van der Vleuten, 2015, p. 113).

Bij de Raad van de Europese Unie ligt dat iets anders. Voorheen vonden ook deze vergaderingen achter gesloten deuren plaats. Inmiddels is de situatie veranderd waardoor stemverklaringen en notulen van de raadsvergaderingen openbaar zijn. Echter, bij politiek gevoelige

onderwerpen blijven deze vergaderingen achter gesloten deuren plaatsvinden en blijft eveneens onduidelijk wat de bijdrage van de minister is geweest bij het uiteindelijke besluit (van der Vleuten, 2015, p. 107).

Toch liggen er na afloop van deze vergaderingen mogelijkheden om de bijdrage van de bewindspersonen te controleren en of deze zich juist hebben opgesteld binnen het mandaat dat hen is meegegeven. Sinds het Verdrag van Lissabon zijn er meer en betere mogelijkheden voor nationale parlementen om deze bijdrage van regeringsleider aan de EU-top te controleren. Zo hebben nationale parlementen beter toegang tot informatie en krijgen de parlementen de benodigde documenten direct vanuit Brussel toegestuurd in plaats van via de regering, zoals dat in het Verdrag van Amsterdam geregeld was (Auel en Christiansen, 2015a, p. 267). Er kan achteraf dus een debat aangevraagd worden waarbij de bewindspersoon aan de tand gevoeld wordt over diens bijdrage.

Naast dat de afgelopen jaren de middelen zijn verbeterd om de intergouvernementele besluitvorming te controleren, maken parlementariërs hier ook gebruik van. Dit komt doordat de EU in de loop der jaren meer en meer gepolitiseerd is. Waar er voorheen weinig debat over Europa was en vrijwel niks over in de media verscheen, veranderde dit na het Verdrag van Maastricht in 1991. Dit was het kantelpunt waarop de politisering van de EU toenam en partijen begonnen te concurreren over standpunten omtrent de EU (Hooghe en Marks, 2009, p. 7-8). Doordat de EU gepolitiseerd is zorgt dat er voor dat parlementariërs de controle-instrumenten en procedures die er zijn ook meer gebruiken (Auel et al., 2007, p. 270). Huidig onderzoek richt zich op twee verschillende aspecten. Een deel van het onderzoek richt zich op de instrumenten die parlementariërs gebruiken en hoe vaak deze worden gebruikt. Het andere deel, waar dit onderzoek zich op richt, gaat over de inhoud en of parlementariërs inhoudelijk het debat aangaan om controle uit te oefenen (Auel et al., 2015a; Finke et al., 2015; Mastenbroek et al., 2014a; Rauh, 2015; Smeets et al., 2019).

Meten van parlementaire controle

Parlementaire controle op de Europese besluitvorming (dus niet enkel de intergouvernementele besluitvorming) wordt op verschillende manieren gemeten. Eén manier om te kijken of parlementaire controle plaatsvindt is om enkel te kijken of controle-instrumenten worden ingezet. Zo kan worden geteld hoeveel voorstellen worden onderworpen aan een vorm van controle (Finke et al., 2015). Dit geeft een indicatie of het parlement zijn controletaak wil uitvoeren, maar zegt weinig over hoeveel instrumenten worden gebruikt en hoeveel werk ze er van maken.

Om die reden kan er een stap verder gekeken worden. Hoeveel werk maken parlementen dan eigenlijk van hun controletaak? Dit kan worden gedaan door te kijken naar hoe vaak bepaalde indicatoren worden gebruikt. Zo kan gekeken worden hoe vaak een onderwerp wordt benoemd in het

debat. Er is dan vooraf een lijst met onderwerpen opgesteld die van belang zijn om daarover te spreken en dit vervolgens te tellen (Rauh et al., 2018). Ook andere indicatoren kunnen worden geteld die een indicatie kunnen geven over de mate van controle. Zo kunnen onder andere het aantal vergaderingen, de duur van de debatten en het aantal moties worden geanalyseerd (Auel et al., 2015b, Rauh, 2015, p. 124).

Waar de vorige manieren zich enkel richtte op het gebruik van het instrument kan er ook gekeken worden naar de inhoud van het debat en hoe parlementariërs inhoudelijk op de materie ingaan om de regering te controleren. De duur van debatten kan een indicatie zijn, maar hoeft niet altijd wat te zeggen wanneer er in korte tijd scherpe vragen worden gesteld en moties worden aangenomen die de regering een mandaat meegeven voor de vergadering in Brussel. Om te kijken wat er wordt gezegd en of het parlement er in slaagt de bewindspersoon te controleren en een mandaat mee te geven hebben Smeets et al. (2019), gebaseerd op de theorie van Mastenbroek et al. (2014a), een '*ladder of scrutiny*' ontwikkeld die het mogelijk maakt om debatten te analyseren en interventies van parlementariërs op verschillende niveaus te kwantificeren (Mastenbroek et al., 2014a, p. 755-756; Smeets et al., 2019, p. 565-566). Op deze manier kan worden geanalyseerd of parlementariërs inhoudelijk het debat aangaan en de kennis hebben, of deze weten te vergaren, om de regering op een hoog niveau te controleren. Omdat de intergouvernementele buisluitvorming enkel gecontroleerd kan worden door middel van het debat richt dit onderzoek zich op de laatste manier; de inhoud van het debat.

Afhankelijke variabele: Ladder of scrutiny

Eén van de factoren die van belang is om een compleet beeld te krijgen van parlementaire controle is het niveau waarop controle op de bewindspersoon plaatsvindt, waarbij het niveau iets zegt over de mate van betrokkenheid, kennis en inzicht in het onderwerp (Mastenbroek et al., 2014a; Smeets et al., 2019). Om het niveau van parlementaire controle in kaart te brengen hebben Mastenbroek et al. (2014a) een '*ladder of scrutiny*' ontwikkeld voor *ex post* verantwoording waarbij verschillende niveaus worden onderscheiden waarop parlementaire controle gescoord kan worden. Mastenbroek et al. (2014a) onderscheiden de volgende niveaus: (1) het uitspreken van steun; (2) het verzamelen van informatie; (3) bewustwording van de eigen positie; (4) het uiten van ongenoegen; (5) het uitoefenen van invloed (Mastenbroek et al., 2014a, p. 756). Smeets et al. (2019) hebben deze ladder aangepast zodat deze beschikbaar is voor *ex ante* verantwoording. Tevens is de bias ten gunste van oppositiepartijen gecorrigeerd door het uitspreken van steun en kritiek, zonder onderbouwing, gelijk te scoren (Smeets et al. 2019, p. 567). De niveaus die Smeets et al. (2019) onderscheiden zijn: (1) steun of afkeer uitspreken; (2) vragen stellen; (3) een alternatieve aanpak of benadering voordragen; (4) specifieke instructies meegeven (Smeets et al., 2019, p. 567-568). Hierbij geldt dat het laagste niveau

het minst veeleisend is voor zowel de parlementariër als de bewindspersoon. Het hoogste niveau vereist het meeste kennis en betrokkenheid en is ook veeleisender voor de bewindspersoon om hier een gedegen en passend antwoord aan te bieden. Omdat het huidige onderzoek zal bestaan uit *ex ante* verantwoording wordt de ladder van Smeets et al. (2019) gebruikt.

De eerste stap van de ladder is het uitspreken van steun of afkeer door parlementariërs over de positie die de bewindspersoon wil innemen bij een vergadering. Enkel het uitspreken van steun of afkeer, zonder verder informatie in te winnen of onderbouwing is het eenvoudigst om te doen als parlementariër. Men verdiept zich verder niet in het onderwerp en op basis daarvan steunt de parlementariër de positie of spreekt de parlementariër zijn afkeer hiertegen uit. Voor de bewindspersoon geldt hetzelfde. Wanneer een parlementariër zonder gedegen kennis van zaken zich hierover uitspreekt is het eenvoudig, met de voorsprong in kennis die de bewindspersoon heeft, om hier gedegen antwoord aan te bieden.

Het stellen van vragen en het inwinnen van kennis omtrent het onderwerp is het tweede niveau van de ladder. Dit betekent dat een parlementariër zich al meer verdiept in het onderwerp en er meer over nadenkt dan op het eerste niveau. Parlementariërs verkrijgen op deze manier informatie over het onderwerp en een beter inzicht in de argumentatie van de bewindspersoon. Hierbij is een analytische en nieuwsgierige houding van de parlementariërs vereist waardoor er vragen gesteld kunnen worden over zaken die onduidelijk zijn of waarbij de argumentatie niet overtuigend is. Het hebben van een tegenargument is op dit niveau nog niet aan de orde.

Op het derde niveau wordt een tegenargument gemaakt op de positie die de bewindspersoon inneemt en zet men hier een alternatieve positie tegenover. Deze stap is veeleisender voor de parlementariër dan stap twee op de ladder aangezien de parlementariër al de benodigde informatie moet hebben ontvangen en kritische vragen hebben gesteld over de positie die de bewindspersoon wil gaan innemen. Dit is veeleisender voor de bewindspersoon, omdat expertise vereist is om een passend weerwoord te bieden aan deze alternatieve positie.

Het vierde en hoogste niveau waarop een parlementariër zijn controle kan uitoefenen is om specifieke instructies aan de bewindspersoon mee te geven. Deze specifieke instructies zijn bedoeld om het standpunt van de bewindspersoon in de vergadering bij de sturen op een specifiek onderdeel. Om deze specifieke instructies te kunnen geven dienen parlementariërs zich te verdiepen in het onderwerp, de benodigde kennis te hebben verzameld, een alternatieve positie hebben gepresenteerd en zich hebben verdiept in wat politiek mogelijk is in Brussel. Wanneer parlementariërs weten wat de verhoudingen in de Europese Raad zijn kan de parlementariër specifieke instructies meegeven om de onderhandelingspositie bij de sturen die haalbaar lijken te zijn. Voor de bewindspersoon is dit niveau het moeilijkst om weerwoord aan te bieden.

Onafhankelijke variabelen

Eén variabele die invloed lijkt te hebben op het niveau van parlementaire controle is of een parlementariër actief is namens een oppositie of regeringspartij. Parlementariërs van oppositiepartijen maken namelijk minder gebruik van de beschikbare middelen in vergelijking met parlementariërs van regeringspartijen. Dat kan verrassend genoemd worden, omdat oppositiepartijen vaker een sceptische houding aannemen tegenover de EU (Rauh et al., 2018, p. 22). Hierbij moet worden aangetekend dat Rauh et al. (2018) enkel hebben gekeken naar het aantal momenten dat EU zaken worden besproken tijdens plenaire vergaderingen en niet wat er inhoudelijk is besproken (Hoppen, 2020, p. 4). Dit verschil tussen oppositie en coalitie kan worden verklaard doordat het voor de oppositie efficiënter is om gerichte controle uit te voeren wanneer men verwacht resultaten te kunnen boeken en daardoor debatten laten schieten wanneer oppositiepartijen verwachten geen verschil te kunnen maken (Raunio, 2017, p. 333). Het is om deze reden van belang om naar de inhoud van de debatten te kijken in plaats van de frequentie. Onderzoek van Smeets et al. (2019) toont echter aan dat er geen verschil in controle is tussen oppositie en coalitiepartijen in het model. Dit leidt tot de volgende hypothese:

H1: Oppositie en coalitiepartijen controleren de bewindspersonen op dezelfde manier. Er worden daarom ook geen verschillen verwacht in de hoogte van controle.

Het aantal zetels dat een partij heeft in het parlement is van invloed op de mate van parlementaire controle (Dörrenbächer, Mastenbroek en Toshkov, 2015, p. 18; Hutten, 2016, p. 61), waarbij het aantal jaren dat een partij in de Tweede Kamer actief is als moderator geldt (Hoppen, 2020, p. 22). Grotere partijen hebben meer middelen om informatie te verkrijgen omtrent EU aangelegenheden. Partijen met meer zetels hebben meer mankracht en hebben daardoor de mogelijkheid om parlementariërs aan te stellen met de primaire focus op de EU. Op deze manier hebben grotere partijen een beter overzicht over wat er in Brussel plaatsvindt (Smeets et al., 2019, p. 779). Dit lijkt te worden ondersteunt door Hoppen (2020, p. 21-22) die laat zien dat het aantal zetels van belang is. Kleinere partijen hebben namelijk minder stafleden en dienen met deze schaarste om te gaan door een kosten-baten analyse te maken in welke debatten ze participeren. Echter, is dat niet enkel aan de grootte van de partij toe te schrijven. Uit interviews van Hoppen (2020) blijkt dat traditionele partijen die al langer actief zijn in de Tweede Kamer ook meer mogelijkheden hebben, omdat deze in de loop der jaren hun wortels hebben laten groeien in de Nederlandse maatschappij. Zo hebben deze partijen in de loop der jaren denktanks opgericht en hebben ze partijleden die werken bij gemeenten, provincies, universiteiten en andere maatschappelijke organisaties. Zo kunnen relatief kleine partijen die al lang actief zijn in de Tweede Kamer toch een hoop expertise vergaren (Hoppen, 2020, p. 22). Er lijkt dus een interactie-effect te zijn tussen de variabelen partijgrootte en het aantal jaren dat een partij actief

is in de Tweede Kamer. Hoppen (2020) leidt dit af uit interviews en in dit onderzoek zal geprobeerd worden om deze variabele te kwantificeren. Dit leidt tot de volgende hypothese:

H2: Naarmate het aantal zetels en het aantal jaren in de Kamer toeneemt (het interactie-effect) leidt dat tot een hoger niveau van controle.

Eurosceptische partijen lijken in eerste instantie ook een factor die van invloed is op parlementaire controle. Partijen die kritisch staan tegenover de Europese Unie hebben de mogelijkheid zich in debatten kritisch op te stellen en de bewindspersonen stevig aan de tand te voelen over de in te nemen positie en deze ter discussie stellen. Vanuit ideologisch perspectief kunnen partijen deze momenten gebruiken om hun standpunt omtrent de EU te onderbouwen en zich te onderscheiden van andere partijen om bijvoorbeeld te voldoen aan het doel van de partij (Hooghe et al., 2008, p. 21). Het doel van de partij kan variëren en in de literatuur zijn er drie doelen geformuleerd die partijen nastreven: (1) vote-seeking – het maximeren van electoraal support, (2) office-seeking – het maximeren van politieke controle, (3) policy-seeking – het maximeren van het effect op beleid (Strom, 1990, pp. 566-568). Partijen die pro-EU zijn kunnen parlementaire controle zien als iets dat het Europees beleid kan belemmeren en vinden dat ongepast, zoals onderzoek in Duitsland laat zien (Auel et al., 2015a, p. 271). In Nederland lijkt daar geen sprake van. Deze factor is meerdere malen onderzocht waarbij geen resultaten gevonden zijn (Hoppen, 2020; Mastenbroek et al., 2014a; Smeets et al., 2019). Hoppen (2020, p. 23) suggereert er daarom voor om in de plaats hiervan populisme als factor mee te nemen. Populistische partijen verschillen namelijk in hun doen en laten van andere (oppositie) partijen. Uit de literatuur blijkt dat populistische partijen vaker bereid zijn de regering te onderwerpen aan controle en zijn minder geneigd om compromissen aan te gaan (Louwerse en Otjes, 2019, pp. 491-492). Dit kan er toe leiden dat populistische partijen veel interventies maken, maar door het gebrek aan compromissen blijven hangen op de lagere niveaus van de *'scrutiny ladder'*. Dit leidt tot de volgende hypothese:

H3: Populistische partijen controleren de bewindspersonen op een lager niveau dan de niet-populistische partijen.

Of een onderwerp prioriteit heeft is een belangrijke voorwaarde voor het parlement om actief de controletaak uit te voeren, afgelezen aan het aantal vergaderingen, interventies en moties (Auel en Raunio, 2014; Dörrenbäcker et al., 2015; Hutten, 2016; Mastenbroek et al., 2014a; Smeets et al., 2019). Hoe belangrijk een onderwerp gevonden wordt kan worden afgelezen aan de hoeveelheid media-aandacht die er voor dat onderwerp is. Van Aelst en Vliegthart (2014, p. 399) tonen aan dat media-

aandacht een belangrijke factor is voor hoeveel vragen er gesteld worden bij debatten. Echter blijkt uit ander onderzoek dat wanneer er in plaats van het middel naar de inhoud van de debatten gekeken wordt er geen effect op de mate van controle wordt gevonden (Smeets et al., 2019, p. 578). Dit leidt tot de volgende hypothese:

H4: De hoeveelheid media-aandacht heeft geen invloed op de hoogte van controle door parlementariërs.

Nieuwe onafhankelijke variabelen: Crisis en Arena

Crisis besluitvorming, waarbij intergouvernementele besluitvorming een centrale rol speelt, wordt steeds belangrijker. Tijdens de crisis is de druk hoog en moet snel worden gehandeld om de crisis in te dammen. De gebruikelijke procedures worden daarom omzeild om sneller te kunnen handelen. Daardoor kunnen parlementariërs tijdens de crisis niet wachten op de traditionele vorm van besluitvorming via de EC om op de hoogte te worden gebracht en daar eventueel op bij te sturen (Smeets et al., 2019, p. 581). Wanneer gekeken wordt naar hoe vaak een instrument ingezet wordt – bijna de helft van het aantal debatten en een kwart van het aantal moties gaat over het onderwerp in crisis, waarmee het tot de Europese top behoort (Auel et al., 2015b) – laat zien dat parlementariërs hun controletaak in de crisis vaker uitvoeren (Auel en Höing, 2014). Echter, zegt dit nog niks over de inhoud van het debat en het niveau van de interventies die gemaakt zijn. In de crisis blijkt het voor parlementariërs moeilijk om op de hoogte te blijven van de laatste ontwikkelingen en daardoor de regering minder goed kunnen controleren (Hoppen, 2020, p. 24; White, 2015). Na de crisis, wanneer het gebruikelijke beleidsproces weer wordt gevolgd en er voorstellen voor nieuw beleid op tafel komen om een volgende crisis te voorkomen, hebben parlementariërs tijd nodig om in de materie te duiken zo laat onderzoek van Smeets et al. (2019) zien. Maar hoe langer het duurt, hoe hoger het niveau van de interventies. Ook wanneer de traditionele vorm van besluitvorming niet wordt gevolgd behalen parlementariërs een hoog niveau van controle (Smeets et al., 2019, p. 581). Na de crisis neemt de tijdsdruk om het probleem op te lossen af en wanneer het onderwerp centraal in het politieke debat blijft, zoals bij migratie het geval is (Hameleers, 2019, p. 502), hebben parlementariërs meer tijd om in de materie te duiken en om de bewindspersonen ter verantwoording te roepen. Parlementariërs zijn dan beter op de hoogte van wat er speelt en controleren de regering op een hoger niveau. Dit leidt tot de volgende hypothese:

H5: Na de crisis zijn parlementariërs in staat de bewindspersonen op een hoger niveau te controleren dan in de crisis.

Bewindspersonen kunnen ter verantwoording worden geroepen in verschillende arena's. Een arena is een geïnstitutionaliseerde locatie waar beslissingen worden uitgevochten (Pralle, 2006). Het ter verantwoording roepen van bewindspersonen gebeurt in twee verschillende arena's: plenaire- en commissiedebatten (McConnel, 2010, p. 103). Tijdens deze debatten kunnen parlementariërs, in de betreffende arena, controle uitoefenen op de bewindspersonen door vragen te stellen, steun te vinden voor een alternatieve positie en moties indienen om zo controle en invloed uit te oefenen op de bewindspersonen en deze een mandaat mee te geven of achteraf te controleren (Bovens, Schillemans, and 't Hart, 2008, p. 231). Het verschil tussen deze arena's is voornamelijk de publieke toegankelijkheid. Plenaire debatten worden, anders dan commissievergaderingen, live uitgezonden en zijn publiek toegankelijk. Smeets et al. (2019, p. 577) vinden aanwijzingen dat de controletaak, afhankelijk van de arena, anders wordt uitgevoerd. Voor het oog van het publiek zijn parlementariërs bereid de bewindspersonen op een hoog niveau te controleren, waarbij de commissie vooral gebruikt wordt voor het inwinnen van informatie, wat lager op de *'scrutiny ladder'* staat. Dit leidt tot de volgende hypothese:

H6: Tijdens plenaire vergaderingen wordt op een hoger niveau gecontroleerd dan tijdens commissievergaderingen.

Arena als conditie

Naast de directe effecten van de onafhankelijke variabelen op het niveau van controle wordt ook verwacht dat de arena als conditie effect heeft op de variabelen regering, media-aandacht en crisis. Dit staat dus los van de directe effecten op de variabelen. Om het effect van de arena als conditie op de zojuist genoemde variabelen in kaart te brengen is een aparte ordinale logistische regressieanalyse gedaan, waarover meer in de methode.

Voor oppositie en coalitiepartijen wordt geen verschil verwacht in het model, zoals hypothese 1 schetst. Dit verandert wanneer er enkel naar plenaire debatten gekeken wordt. Onderzoek wijst uit dat oppositiepartijen in de plenaire arena een hoger niveau van controle halen in zowel de crisis- (Hoppen, 2020, p. 17) als de post-crisisperiode (Smeets et al., 2019, p. 577). Oppositiepartijen zetten hun energie gericht in wanneer ze denken resultaten te kunnen behalen en invloed uit te kunnen oefenen op de regering. Dit leidt tot de volgende hypothese:

H7: Oppositiepartijen halen in de plenaire arena een hoger niveau van controle dan coalitiepartijen.

Dat de hoeveelheid media-aandacht geen invloed heeft op de mate van controle kan worden toegedicht doordat er twee arena's zijn geselecteerd in het onderzoek en dat deze op verschillende manieren worden gebruikt. Er kan namelijk worden verwacht dat in de plenaire arena, voor het oog van het publiek, media-aandacht wel van invloed is op de mate van controle. Door deze media-aandacht kunnen parlementariërs de standpunten duidelijk maken aan het publiek om zo support te vergaren en hun doel te bereiken (vote-seeking, office-seeking of policy-seeking) (Strom, 1990, pp. 566-568; Vliegenthart en Walgrave, 2010, p. 337). Tevens blijkt uit onderzoek dat wanneer er meer aandacht voor een onderwerp is, dus meer nieuwsberichten, dit zorgt voor meer controle en controle op een hoger niveau (Hoppen, 2020, p. 20-21; Smeets et al., 2019, p. 578). Dit leidt tot de volgende hypothese:

H8: In de plenaire arena leidt meer media-aandacht tot een hoger niveau van controle.

In het algemeen wordt verwacht dat tijdens plenaire vergaderingen een hoger niveau van controle wordt behaald dan tijdens de commissievergadering, zoals hypothese 6 schetst. Deze stelling kan nog worden aangescherpt door te kijken hoe arena als conditie voor het effect op crisis invloed uitoefent op de het niveau van controle. Zoals eerder gesteld wordt de plenaire arena veel gebruikt in de crisis door de bewindspersonen in het zicht van het publiek de onder druk te zetten en te controleren, waarbij de commissievergadering veelal wordt gebruikt om informatie in te winnen (Smeets et al., 2019, p. 578). In een crisis dient snel gehandeld te worden en deze schaarste aan tijd dient op een zo efficiënt mogelijke manier ingezet te worden om zo veel mogelijk resultaten te halen (Raunio, 2017, p. 333-334). De resultaten die deze partijen voor ogen hebben kunnen variëren tussen partijen en is afhankelijk van het doel dat de partij heeft (vote-seeking, office-seeking of policy-seeking). In de crisis wordt daarom verwacht dat in de plenaire arena een hoger niveau van controle wordt behaald dan in de commissie.

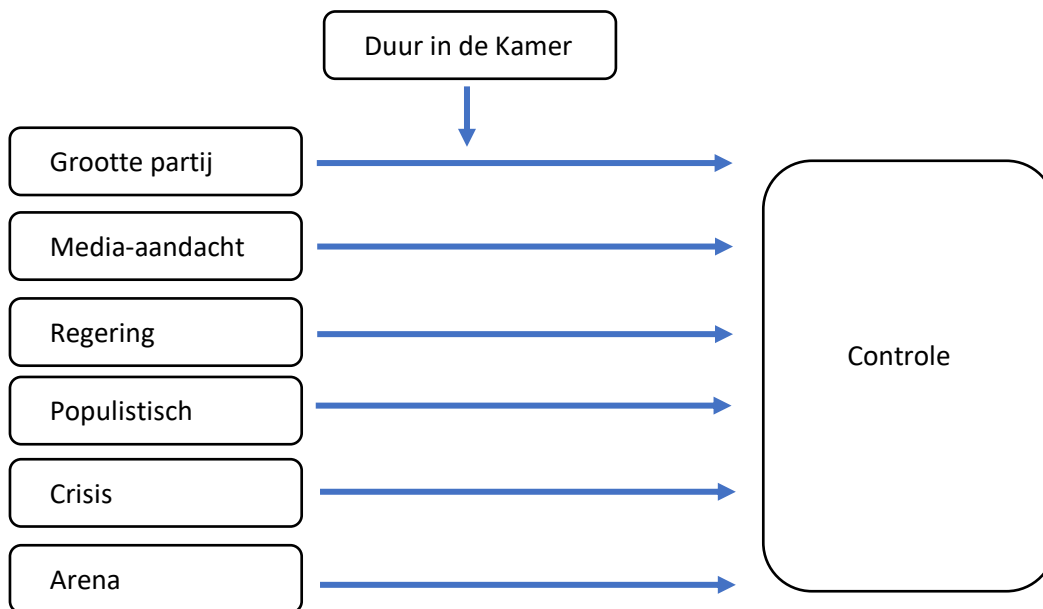
In de post-crisissituatie is de situatie anders. Wanneer het onderwerp zich niet meer in de crisisperiode bevindt neemt de focus af en zal het onderwerp plenair minder vaak op de agenda staan (Auel et al., 2015b), en zal er in de commissie, met leden die expertise hebben verworven omtrent het onderwerp, vaker over de beleidshervormingen gedebatteerd worden. Daarnaast wordt ook het gebruikelijke beleidsproces weer gevolgd en komen er voorstellen voor nieuw beleid op tafel om een volgende crisis te voorkomen. Naast de expertise die de commissieleden meenemen is er meer tijd, en die tijd hebben de commissieleden nodig. Smeets et al. (2019) laten zien dat het even duurt voordat er op een hoog niveau wordt gecontroleerd, maar hoe langer het duurt, hoe hoger het niveau van de gemaakte interventies. Er wordt verwacht dat in de post-crisisperiode de commissie beter op de

hoogte is en een hoger niveau van controle behaald ten opzichte van de plenaire arena. Dit leidt tot de volgende hypothese:

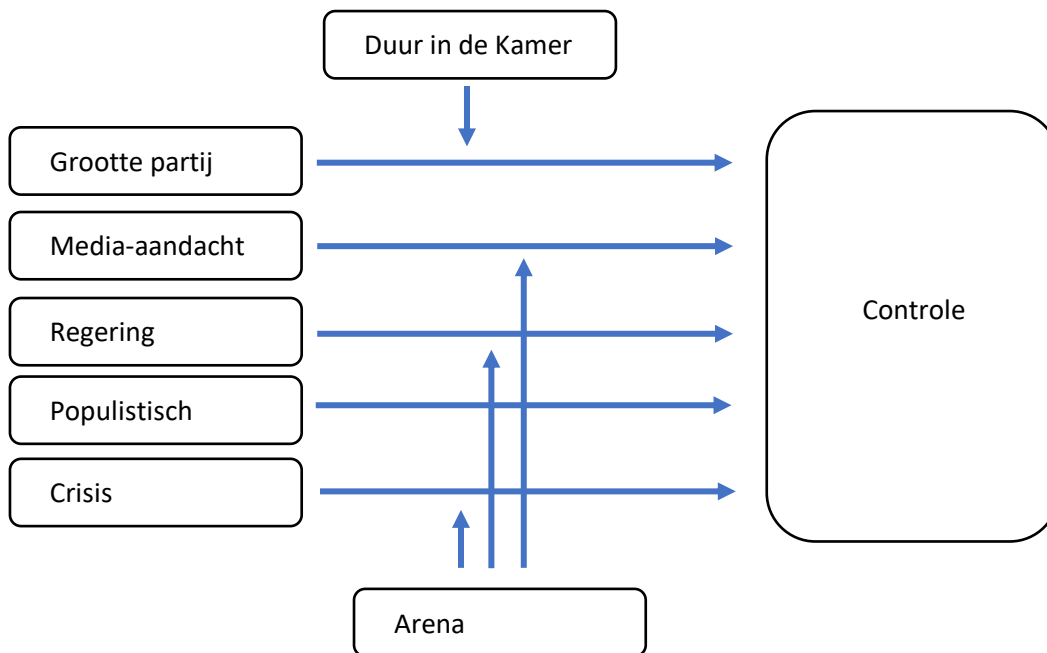
H9: Tijdens de crisis zal er in de plenaire arena een hoger niveau van controle worden behaald en in de post-crisissituatie zal de commissie een hoger niveau van controle behalen.

Conceptuele modellen

Figuur 1. Conceptueel model van het model met directe effecten op de afhankelijke variabele

Figuur 2. Conceptueel model van het model waarin de plenaire arena als conditie geldt voor het effect op regering (H7), media-aandacht (H8) en crisis (H9).

Methode

Onderzoeksontwerp

Dit onderzoek heeft een kwantitatief onderzoeksdesign. Dat wil zeggen dat er kwantitatieve data wordt verzameld om antwoord te geven op de onderzoeksvraag. Meer specifiek zal er kwantitatieve data worden verzameld middels een inhoudsanalyse van debatten aan de hand van de *'scrutiny ladder'*. Dit wordt gedaan over een periode van vijf jaar waarin 45 debatten worden geanalyseerd, om uiteindelijk antwoord te geven op de onderzoeksvraag.

Voor de inhoudsanalyse is de Tweede Kamer de *unit of sampling*. De *units of observation* zijn de debatten in de Tweede Kamer over de Eurotop of JBZ-Raad die migratie (of synoniemen daarvan die dezelfde problematiek aankaarten zoals asielzoekers) of vluchtelingen) op de agenda hebben staan. Dit betreft dus de debatten die voorafgaand en na afloop van de Europese top of JBZ-Raad zijn gehouden. Deze debatten zijn in geschrift terug te vinden op de website van de Tweede Kamer. De periode van debatten die zijn geselecteerd in het onderzoek zijn alle debatten die hebben plaatsgevonden vanaf de start van de vluchtelingen crisis (januari 2015) tot en met de start van dit onderzoek (november 2020). Een deel van deze periode bestaat uit een periode van crisis. De crisisperiode is vastgesteld vanaf januari 2015, toen de aantallen vluchtelingen in de EU in hoog tempo toenamen, tot en met de Turkijedeal in maart 2016, toen de aantallen in en hoog tempo afnamen. De

periode daarna tot november 2020 geldt als post-crisissituatie. De *unit of analysis* zijn de interventies die door parlementariërs, namens hun partij, zijn gemaakt tijdens een debat om de bewindspersoon ter verantwoording te roepen. Een interventie is gedefinieerd als een stuk tekst dat bedoeld is om een bepaald statement te maken over een bepaald punt door een parlementariër (meestal een alinea). Elk van deze interventies zal beoordeeld worden aan de hand van de *'scrutiny ladder'* van Smeets et al. (2019).

Parlementariërs kunnen bewindspersonen ter verantwoording roepen tijdens plenaire en commissievergaderingen over de Europese Top (waar de premier aanwezig is) of de JBZ raadsvergaderingen (waar de minister aanwezig is). Een overzicht van de verdeling van vergaderingen is te vinden in tabel 1.

Tabel 1. Overzicht debatten

	CRISIS	POST-CRISIS
PLENAIR	14 (9 Europese top; 5 JBZ Raad)	21 (6 Europese top 15 JBZ Raad)
COMMISSIE	5 (5 JBZ Raad)	5 (5 JBZ Raad)

Casuselectie

Dit onderzoek richt zich op het Nederlandse parlement in en na de vluchtelingencrisis. De focus op een enkele casus en deze gedurende een langere periode te volgen biedt een bredere kijk op parlementaire controle van de intergouvernementele besluitvorming dan tot nu toe in de literatuur bekend is. Daarnaast zal gedurende de vluchtelingencrisis (van januari 2015 tot maart 2016) migratie waarschijnlijk een belangrijk onderwerp van debat zijn en zal het Europese beleid en de onderhandelingspositie van de regering in die periode actief gecontroleerd worden (Hoppen, 2020). Ook na de crisisperiode wordt verwacht dat het Europese migratiebeleid en de positie van de regering hierin actief worden gecontroleerd. Mede omdat diverse partijen zich profileren op migratie en dit onderwerp bij elke verkiezing weer een rol speelt. Tevens is na aanleiding van de vluchtelingencrisis het *'Common European Asylum System (CEAS)'* hervormd. Er is op Europees niveau dus ook het een en ander gebeurd wat de aandacht van partijen opeist en dit aan parlementaire controle zal onderwerpen. Dit maakt migratie een *'most-likely case'* voor het vinden van parlementaire controle. Dat wil zeggen dat dit een casus is waarin er een grote kans is dat er parlementaire controle zal plaatsvinden, en wanneer zich dat in deze casus niet voordoet de kans klein is dat in andere casussen wel het geval zal zijn (Gerring, 2007, p. 115).

De kans dat het Nederlandse parlement de bewindspersonen controleert in een *'most-likely case'* is eveneens groot. In het Nederlandse parlement zijn institutionele en

stimuleringsrandvoorwaarden aanwezig die van belang zijn om actieve parlementaire controle plaats te laten vinden (Mastenbroek et al., 2014a, p, 754). Zo heeft Nederland één van de meest machtige parlementen in Europa (Raunio, 2005, P. 335), scoort het Nederlandse parlement hoog op directe parlementaire controle op besluitvorming (Mastenbroek et al., 2014a, p. 754), en zijn coalitiepartijen meer geneigd om de regering te controleren dan in andere West-Europese landen (Mastenbroek et al., 2014a, p. 754).

Coderen van debatten

De data die gebruikt wordt is afkomstig uit plenaire en commissiedebatten over migratie. Deze debatten zijn terug te vinden op de website van de Tweede Kamer. Niet het hele debat is geanalyseerd. Zo staan er bij plenaire vergaderingen regelmatig meerdere onderwerpen op de agenda. Hierbij zijn enkel interventies meegenomen die gaan over migratie. Tevens worden alleen interventies meegenomen die de parlementariër, namens de partij, richt op de bewindspersoon. Dat betekent dat de interrupties die parlementariërs bij elkaar maken hierbij niet worden meegenomen. Alleen de directe interventies van het hele debat (dus zowel de eerste als tweede ronde) tussen de parlementariër en de bewindspersonen zijn meegenomen.

De inhoudsanalyse vindt top een deductieve manier plaats. Dit heeft als voordeel dat het een objectieve en systematische manier van beschrijven mogelijk maakt (Elo en Kyngas, 2008, p. 108; Hsieh en Shannon, 2005, p. 1283). De interventies worden gecodeerd aan de hand van de *'scrutiny ladder'*. Een parlementariër die namens zijn partij spreekt kan soms meerdere interventies omtrent hetzelfde punt maken, alleen de interventie met het hoogste niveau van de *'ladder of scrutiny'* is in dat geval meegenomen. Wanneer andere parlementariërs deze interventies onderschrijven of herhalen is deze interventie voor alle partijen meegenomen die deze interventie onderschrijven of herhalen.

Een deel van de data is afkomstig van Hoppen (2020). Hoppen (2020) heeft soortgelijk onderzoek verricht, maar enkel gekeken naar plenaire debatten tijdens crisistijd. Dit komt overeen met een deel van het tijdperk dat in dit onderzoek wordt meegenomen. Deze data heb ik mogen gebruiken voor mijn onderzoek. In Appendix 1 is een overzicht gegeven van de debatten die door Hoppen (2020) zijn gebruikt voor mijn onderzoek.

Operationalisatie

De afhankelijke variabele – het niveau van controle – wordt vastgesteld aan de hand van de *'scrutiny ladder'*, die vier niveaus onderscheidt. Het eerste niveau is enkel het uitspreken van steun of afkeer. Een voorbeeld hiervan is bijvoorbeeld: *'Zolang we de problemen niet bij de kern aanpakken, dus ook in de regio, blijft het dweilen met de kraan open'*. In dit citaat wordt enkel de afkeer uitgesproken over

het bestaande beleid. Er wordt geen vraag gesteld, een alternatieve positie geschetst of instructies meegegeven. Voorbeelden als deze worden met een '1' gecodeerd.

Het tweede niveau bestaat uit het stellen van vragen. Een voorbeeld hiervan is: *'Is de minister-president van mening dat de buurlanden van Syrië op dit moment meer vluchtelingen kunnen opnemen?'*. In dit citaat wordt een vraag gesteld. Interventies als deze worden als '2' gecodeerd.

Het derde niveau wordt een tegenargument gemaakt op de positie die de bewindspersoon inneemt en zet hier een alternatieve positie tegenover. Een voorbeeld hiervan is: *'Mijn fractie blijft het van het allergrootste belang vinden dat de oorzaken bij de kern aangepakt worden en dat is het conflict in Syrië. We hebben net staande de vergadering het plan van de Commissie gezien (...) het gaat daarin echter niet over de oorzaken. Ik vraag de minister-president toch echt om die met klem te bespreken en op de agenda te zetten (...) om tot een oplossing te komen'*. In dit citaat wordt niet enkel afkeer uitgesproken tegenover het standpunt, maar wordt er ook een alternatieve positie tegenover gesteld die volgens de betreffende parlementariër de voorkeur verdient. Interventies als deze worden met de code '3' gecodeerd.

Het laatste niveau betreft het meegeven van specifieke instructies. Een voorbeeld hiervan is: *'verzoekt de regering, niet akkoord te gaan met afspraken tussen de Europese Unie en derde landen (...), en als alternatief te bepleiten dat de ontwikkelingshulp wordt ingezet voor het bestrijden van de oorzaken van migratie en het verbeteren van opvang in de regio'*. Hierbij wordt een specifiek voorstel gedaan in de vorm van een motie. Interventies als deze worden als '4' gecodeerd.

De eerste onafhankelijke variabele is populisme. Nederland kent zowel populistische partijen aan de linker als de rechterkant van het politieke spectrum. Aan de linkerkant is dat de Socialistische Partij (SP) en aan de rechterkant zijn dat de Partij voor de Vrijheid (PVV) en Forum voor Democratie (FvD) (Louwerse et al., 2019, p. 484). Deze partijen zijn om die reden anders gecodeerd ('1') dan de niet populistische partijen ('0').

De tweede onafhankelijke variabele is regering. Dit is een nominale variabele bestaande uit oppositie- en regeringspartijen. Tijdens de periode die is meegenomen in het onderzoek (2015 t/m 2020) zijn twee kabinetten aan de macht geweest. Van 2015 tot de verkiezingen in 2017 bestond de regering uit de Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (VVD) en de Partij van de Arbeid (PvdA). Sinds het coalitieakkoord in oktober 2017 bestaat de regering uit de Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (VVD), Democraten 66 (D66), Christen-Democratisch Appèl (CDA) en de ChristenUnie (CU). Deze regeringspartijen delen in de periode dat ze regeren dezelfde code. Alle andere partijen die tijdens een regeringsperiode niet in de regering zaten zijn opgenomen als oppositiepartij. De PvdA was tijdens het eerste deel van het onderzoek regeringspartij en is daarom als '0' gecodeerd. In het daaropvolgende Kabinet zat de partij in de oppositie en is toen als '1' gecodeerd.

De derde onafhankelijke variabele is hoeveel prioriteit het onderwerp op het moment van het debat heeft. Een manier om dit te meten is de hoeveelheid media aandacht die er voor dat onderwerp is geweest in de week voorafgaand het debat (Hoppen, 2020, p. 13; Warntjen, 2012, p. 172-173). In dit onderzoek zal daarom gekeken worden naar hoe vaak de agendapunten van het debat in de week voorafgaand aan het debat in de vijf kranten met de grootste oplage zijn verschenen. Dit zijn het Algemeen Dagblad, Trouw, de Volkskrant, de Telegraaf en het NRC Handelsblad (Bakker, 2018). Databank LexisNexis is geraadpleegd om het aantal publicaties in de week voorafgaand het debat op te zoeken. De zoekwoorden die zijn gebruikt zijn vluchtelingencrisis, migratiecrisis, vluchtelingetop, migratietop en asielzoekers. In Appendix 1 is het overzicht te vinden van het aantal mediaberichten dat in deze kranten is verschenen in de week voorafgaand het debat.

De vierde onafhankelijke variabele bestaat uit het interactie-effect van partijgrootte met het aantal jaren dat de partij in de Tweede Kamer zit. Partijgrootte wordt afgemeten aan het aantal zetels dat de partij heeft behaald bij de verkiezingen in 2012 en 2017. Het aantal jaren dat de partij in de Kamer zit wordt afgemeten aan het aantal jaren dat de partij in zijn huidige naam in de Kamer zit. Het CDA is een fusiepartij dat sinds 1981 met deze naam in de Kamer zit, er wordt dan gerekend vanaf 1981.

De vijfde onafhankelijke variabele is crisis. De migratiecrisis is als volgt gedefinieerd: van januari 2015, toen de aantallen migranten in rap tempo toenamen, tot en met de Turkijedeal in maart 2016, toen het aantal ook weer snel afnam. Alle debatten in deze crisisperiode zijn gecodeerd met een 0. De debatten na de crisis, vanaf april 2016 tot en met 2020, zijn gecodeerd met een 1.

De zesde onafhankelijke variabele is arena. De debatten omtrent migratie vinden plaats in twee arena's: plenair en commissie. Beide arena's worden eveneens onderscheiden middels een binominale score. In tabel 2 is een overzicht te vinden van de variabele en op welk meetniveau de variabele gescoord zijn.

Tabel 2. Overzicht van de variabelen en op welk meetniveau de data is gescoord.

VARIABLE	SCORE
Niveau van controle	Ordinaal
Populisme	Nominaal
Regering	Nominaal
Prioriteit	Ratio
Aantal zetels	Ratio
Aantal jaren	Ratio
Aantal zetels * aantal jaren	Ratio
Crisis	Nominaal
Arena	Nominaal

Data-analyse

Vanwege het ordinale karakter van de afhankelijke variabele is er gekozen voor een ordinaal logistische regressie. Dit heeft als voordeel dat er een ordening tussen de niveaus van de van de *'scrutiny ladder'* meegenomen kan worden, wat bij een multinomiale logistische- en lineaire regressie niet mogelijk is. Een multinomiale logistische regressieanalyse gaat ervan uit dat de afhankelijke variabele van nominaal niveau is. Deze kijkt dus enkel of een variabelen binnen een categorie afwijkt van de gekozen referentiecategorie en niet naar de ordening tussen de categorieën. Een lineaire regressie doet dat wel, maar gaat ervan uit dat de afhankelijke variabele van rationiveau is, wat in dit onderzoek niet het geval is en kan daarom niet gebruikt worden.

Twee assumpties die van belang zijn bij de ordinale logistische regressie, de *'goodness of fit'* – dat test of de geobserveerde data consistent zijn met het gebruikte model – en de *'test of parallel lines'* – dat test of de verklarende variabele hetzelfde effect hebben op de odds, ongeacht de odd ratio's van elke categorie van de *'scrutiny ladder'*, worden geschonden. Voor de *'goodness of fit'* geldt dat deze bijna altijd wordt geschonden wanneer er grote datasets worden gebruikt, zoals in dit onderzoek, met N= 1454, het geval is. In zulke gevallen dient er voorzichtig met de testuitslag te worden omgegaan, omdat deze niet betrouwbaar meer is en kan beter gekeken worden naar de verklaringskracht (pseudo R²) (ReStore National Centre for Research Methods, z.d.). Voor de *'test of parallel lines'* geldt dat ook deze test bijna altijd wordt geschonden wanneer er grote datasets worden gebruikt, of wanneer variabelen van rationiveau worden gebruikt, of wanneer er meerdere verklarende variabelen in het model zitten (ReStore National Centre for Research Methods, z.d.). In dit onderzoek wordt aan alle drie de voorwaarden voldaan waardoor dit testresultaat voorzichtig moet worden geïnterpreteerd. Om dit te ondervangen is ter controle van de robuustheid ook een multinomiale logistische regressie

en een lineaire regressie uitgevoerd (zie tabel 6 en 7 in appendix 2) uitgevoerd. Deze tonen vergelijkbare resultaten (en in dezelfde richting), waarover meer in appendix 2. Deze modellen worden niet meegenomen in de data-analyse, maar dienen enkel ter extra controle omdat beide assumpties geschonden worden.

Om de hypothesen te testen waarin de arena als conditie geldt is gebruik gemaakt van het selecteren van de data aan de hand van de variabele arena. Er zullen twee ordinaal logistische regressiemodellen worden geanalyseerd waarbij plenair (model 1) en commissie (model 2) worden onderscheiden. Hiermee wordt gekeken of de variabelen regering, media-aandacht en crisis van invloed zijn op de mate van controle in de plenaire- of commissievergaderingen en of de variabelen op een andere manier effect hebben in deze arena's.

Betrouwbaarheid en validiteit

De data wordt deductief gecodeerd aan de hand van de theorie van Smeets et al. (2019). Dit is een subjectief proces waarbij de betrouwbaarheid in het geding kan komen. Om dit te ondervangen wordt er gebruik gemaakt van de intercodeurbetrouwbaarheid en 'peer debriefing'. Omdat een deel van de data afkomstig is van Hoppen (2020) zijn er twee debatten uit de dataset van Hoppen (2020) onafhankelijk van elkaar gecodeerd om de intercodeurbetrouwbaarheid te ondervangen. De intercodeurbetrouwbaarheid in dit onderzoek is met een Cohen's Kappa van .764 goed te noemen (McHugh, 2012, p. 279). Er is wel een verschil tussen het aantal interventies dat is gecodeerd, dit ondervangt de Cohen's Kappa niet. Echter, wanneer de onderzoekers dezelfde interventie coderen is de overeenkomst van de gecodeerde interventies goed. Tevens is er gebruik gemaakt van 'peer debriefing'. Dit wil zeggen dat de inhoudsanalyse is voorgelegd aan een andere onderzoeker om te zien of deze onderzoeker dezelfde interpretaties toekent als ondergetekende (Bleijenbergh, 2015, p. 110-111). In dit geval zijn drie debatten voorgelegd aan de andere onderzoeker die tot hetzelfde aantal interventies en dezelfde codes kwam.

Om de reproduceerbaarheid van het onderzoek te garanderen is gekozen om transparant te zijn over het onderzoek en de data, zodat deze gemakkelijk te reproduceren is. Zo is het project omschreven, zijn de procedures van het onderzoek te achterhalen en is de richtlijn van het format van het rapport te achterhalen conform de eisen die Bailey (1992, p. 52) stelt aan de betrouwbaarheid. Gezien de tijd kon niet worden voldaan aan de eis om meerdere casussen te selecteren in het onderzoek, maar is geprobeerd een zo hoog mogelijke standaard te hanteren.

De interne validiteit in dit onderzoek is gewaarborgd doordat er gebruik gemaakt wordt van kwantitatieve indicatoren die geoperationaliseerd zijn. Ook zijn de indicatoren afkomstig uit de literatuur. Dit onderzoek maakt gebruik van kwantitatieve methoden en het gebruik van methodische

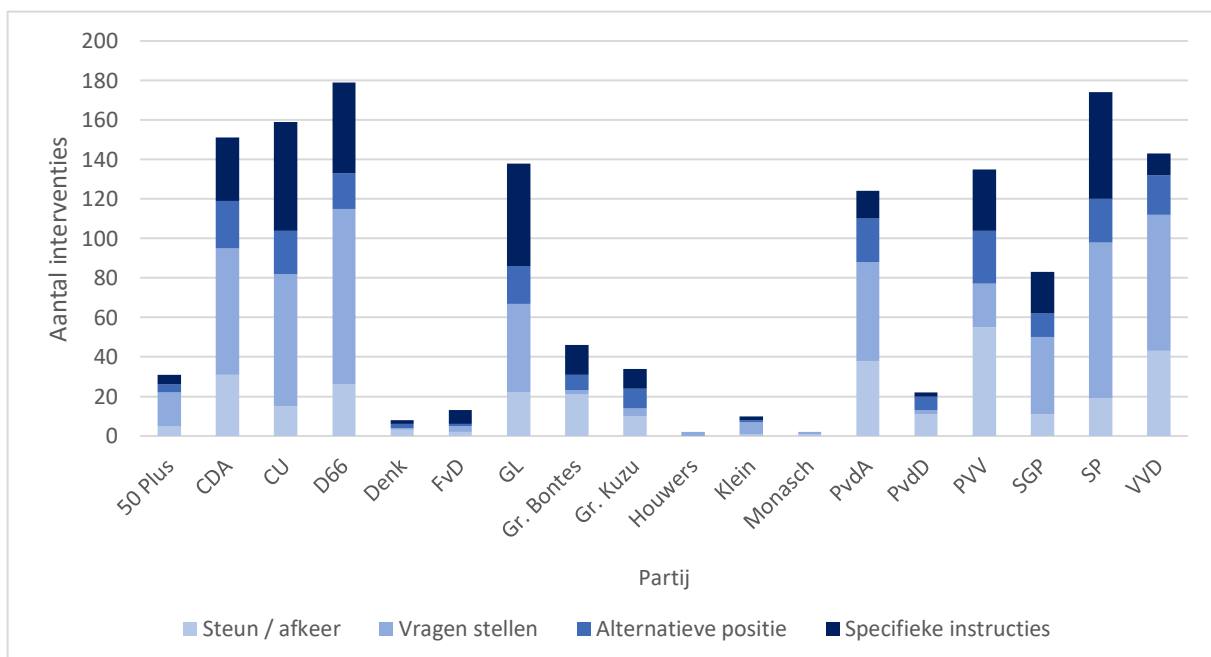
triangulatie is daardoor niet mogelijk. Er is wel gebruik gemaakt van onderzoekstriangulatie door data van Hoppen (2020) aan dit onderzoek toe te voegen. Tevens wordt de robuustheid extra gecontroleerd, omdat de assumpties ‘test of parallel lines’ en ‘goodness of fit’ geschonden wordt. Dit wordt gedaan door een multinomiale logistische- en lineaire regressie uit te voeren, zoals in de data-analyse is uitgelegd.

Door gebruik te maken van een ‘most likely case’ case wordt een deel van de externe validiteit ondervangen. Resultaten van een case study zijn impliciet gebonden aan de omstandigheden van de casus waarin het plaatsvindt en daardoor lastig generaliseerbaar. Toch is het gebruik van een ‘most likely case’ van meerwaarde. Wanneer er geen parlementaire controle in deze casus wordt gevonden, is de kans dat het in andere casussen gevonden wordt klein. Andersom is dat ook het geval. Wanneer er resultaten worden gevonden in dit onderzoek ligt het voor de hand dat dit in andere casussen ook gevonden kan worden (Hoppen, 2020, p. 14).

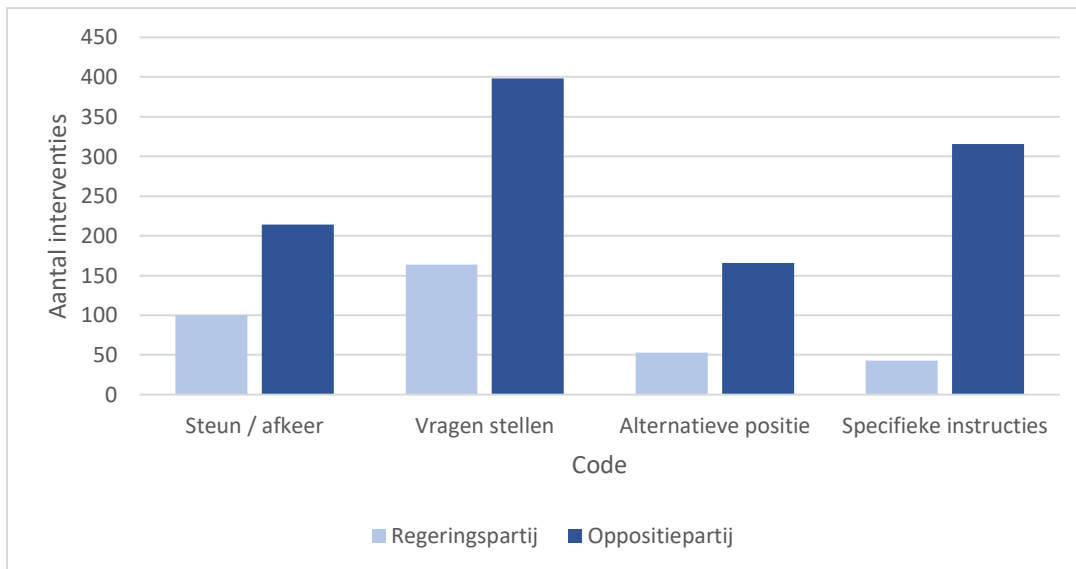
Resultaten

In totaal zijn er 45 debatten meegenomen waarvan 19 (42,2%) in de crisistijd en 26 (57,8%) na de crisis. 35 (77,8%) ervan vonden plaats in de plenaire vergadering en 10 (22,2%) in de commissievergadering. In de 45 geselecteerde debatten hebben de parlementariërs een totaal van 1454 interventies gemaakt waarvan 21,6% op het laagste niveau van de ‘scrutiny ladder’ waarbij de parlementariër enkel zijn steun of afkeer uitspreekt over de ingenomen positie van de bewindspersoon. Met 38,7% kwam het stellen van vragen, het tweede niveau, het meest voor. Het minst kozen parlementariërs ervoor om een alternatieve positie te zetten tegenover die van de bewindspersoon, het gaat hierbij om 15,1%. Het meegeven van specifieke instructies, het vierde niveau, kwam in 24,7% van de gevallen voor.

Figuur 3. Aantal interventies per niveau van controle per partij. (N = 1454).

Figuur 4. Aantal interventies per niveau van controle per regerings- of oppositiepartij. (N = 1454).

Wat opvalt is dat de traditionele partijen (CDA, CU, D66, GL, PvdA, PVV, SGP, SP en VVD) meer interventies plegen dan partijen die nog niet zo lang in de Kamer zitten, zoals 50 Plus, FvD, Denk en PvdD. Kleinere traditionele partijen als de SGP en CU, die qua zetelaantal vergelijkbaar zijn met deze jonge partijen, maken (veel) meer interventies (zie figuur 3). Ook zijn oppositiepartijen goed voor 75,2% van het totaal gemaakte aantal interventies en maken op elk niveau van de *'scrutiny ladder'* meer interventies dan regeringspartijen. Het relatieve aandeel van oppositiepartijen loopt per niveau ook verder op. Waar het aandeel van de oppositie op het eerste niveau nog 68,2% bedraagt loopt dat op naar 70,8% op het tweede niveau, 75,8% op het derde niveau en 88,0% op het vierde niveau (zie figuur 4).

Tabel 3. Afhankelijke variabele: niveau van controle door parlementariërs in alle debatten, van replicerende variabelen (model 1) en nieuwe variabelen (model 2).

Variabele	Model 1		Model 2	
	Estimate (SE)	Odd Ratios	Estimate (SE)	Odd Ratios
<i>Plenair / Commissie</i>			0,63 (0,12)***	1,88
<i>Crisis / Post-crisis</i>			0,27 (0,15)	1,31
<i>Regering / Oppositie</i>	-0,30 (0,20)	0,74	-0,23 (0,21)	0,79
<i>Niet-populistisch / Populistisch</i>	-0,01 (0,13)	0,99	-0,18 (0,19)	0,84
<i>Aantal nieuwsberichten</i>	-0,00 (0,00)*	1,00	-0,00 (0,00)***	1,00
<i>Aantal zetels</i>	-0,02 (0,01)**	0,98	-0,03 (0,02)	0,97
<i>Jaren in de Kamer</i>			0,00 (0,00)	1,00
<i>Aantal zetels * jaren Kamer</i>			0,00 (0,00)	1,00

Model 1. Ordinaal logistische regressie. $R^2 = 0,04$ (Cox – Snell), 0,04 (Nagelkerke). Model $\chi^2 (4) = 54,21$, $p < .001$. * $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Model 2. Ordinaal logistische regressie. $R^2 = 0,06$ (Cox – Snell), 0,06 (Nagelkerke). Model $\chi^2 (8) = 88,27$, $p < .001$. * $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

In dit onderzoek zijn twee modellen met elkaar vergeleken. Het eerste model bevat variabelen die eerder onderzocht zijn en waarvan de effecten gerepliceerd worden. Het tweede model bevat de nieuwe variabelen arena, crisis en het interactie-effect van het aantal zetels en het aantal jaren Kamer (zie tabel 3). Model 2, met de nieuwe variabele, verklaard 2% meer dan model 1 en er is daarom gekozen om model 2 te gebruiken in het onderzoek.

Uit de analyse blijkt er een positief significant verband te zijn tussen de plenaire arena en het niveau waarop de controle wordt uitgevoerd (Estimate = 0,63) (zie tabel 3). Dat wil zeggen dat de odds dat in de plenaire arena op een hoger niveau wordt gecontroleerd met 1,88 hoger ligt ten opzichte van de commissie. Dit komt overeen met hypothese 6. Deze verwacht namelijk ook dat de plenaire arena hoger op de ‘*scrutiny ladder*’ scoort dan de commissie. Hypothese 6 kan dus worden aangenomen.

De mate van crisis heeft geen effect op de mate van controle (zie tabel 3). Dit is anders dan hypothese 5, die stelt dat er na de crisis een hoger niveau van controle behaald wordt dan in de crisis. Hypothese 5 kan dus niet worden aangenomen.

Of een partij in de regering of oppositie zit heeft geen effect op het niveau van controle (zie tabel 3). Dit is zoals werd gesteld in hypothese 1. Deze hypothese kan dus worden aangenomen.

Voor populistische partijen werd verwacht dat deze lager scoren op de ‘*scrutiny ladder*’ dan niet-populistische partijen. Dit blijkt niet het geval. Er worden geen verschillen gevonden tussen

populistische en niet-populistische partijen (zie tabel 3). Hypothese 3 kan dus niet worden aangenomen.

Wanneer een onderscheid gemaakt wordt tussen de populistische partijen lijkt dit te worden verklaard door het verschil in controle van de PVV en de SP (zie tabel 4). Beide partijen controleren de bewindspersonen namelijk op een tegenovergestelde manier. Er wordt een significant negatief verband gevonden tussen het niveau van controle bij de PVV en de overige partijen (Estimate = -0,78) en een significant positief verband bij de SP in vergelijking met de overige partijen (Estimate = 0,48). Dit wil zeggen dat de PVV significant lager scoort ten opzichte van de overige partijen, conform hypothese 3 en de SP significant hoger scoort ten opzichte van de overige partijen, het tegenovergestelde van hypothese 3 (in verband met het lage aantal interventies van FvD ($N=14$) is deze niet meegenomen in deze analyse).

Tabel 4. Afhankelijke variabele: niveau van controle door parlementariërs in alle debatten, waarbij in plaats van populisme de PVV (model PVV) en de SP (model SP) worden vergeleken met de overige partijen.

Variabele	Model PVV		Model SP	
	Estimate (SE)	Odd Ratios	Estimate (SE)	Odd Ratios
PVV / Overige partijen	-0,78(0,22)***	0,46		
SP / Overige partijen			0,48 (0,17)**	1,62
Plenair / Commissie	0,65 (0,12)***	1,92	0,64 (0,12)***	1,90
Crisis / Post-crisis	0,27 (0,15)	1,32	0,27 (0,15)	1,31
Regering / Oppositie	-0,27 (0,21)	0,76	-0,18 (0,21)	0,83
Aantal nieuwsberichten	-0,00 (0,00)***	1,00	-0,00 (0,00)***	1,00
Aantal zetels	0,02 (0,02)	1,02	-0,04 (0,02)*	0,97
Jaren in de Kamer	0,00 (0,00)	1,00	0,00 (0,00)	1,00
Aantal zetels * jaren Kamer	-0,00 (0,00)	1,00	0,00 (0,00)	1,00

Model PVV. Ordinaal logistische regressie. $R^2 = 0,07$ (Cox – Snell), 0,07 (Nagelkerke). Model $\chi^2 (8) = 98,79$, $p < .001$. * $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Model SP. Ordinaal logistische regressie. $R^2 = 0,06$ (Cox – Snell), 0,07 (Nagelkerke). Model $\chi^2 (8) = 95,81$, $p < .001$. * $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Het aantal nieuwsberichten heeft een significant negatief verband op het niveau van controle (Estimate = -0,00) (zie tabel 3). Dat wil zeggen dat hoe minder nieuwsberichten er de week voorafgaand het debat zijn geweest, hoe hoger het niveau van controle. Alhoewel het effect klein is, met een effectgrootte van afgerond -0,00, komt dit resultaat niet overeen met de gestelde hypothese. Deze verwacht dat deze variabele in het model geen effect zal hebben op het niveau van controle. Hypothese 4 kan dus niet worden aangenomen.

De interactievariabele van het aantal zetels en het aantal jaren in de Kamer heeft geen significant effect op het niveau van controle (zie tabel 3). Dit is niet in lijn met wat in hypothese 2 werd gesteld. Hierin werd verwacht dat het interactie-effect een positief effect heeft op de mate van controle. Dit effect wordt niet gevonden. Hypothese 2 kan daarom niet worden aangenomen.

Arena als conditie

Onderstaand gedeelte gaat over het effect van arena als conditie op de variabelen regering, media-aandacht en crisis, en staat dus los van de directe effecten van de variabelen op het niveau van controle, zoals deze hierboven zijn beschreven. Hypothese 7, 8 en 9 gaan hierover en worden hieronder behandeld.

Tabel 5. Afhankelijke variabele: niveau van controle door parlementariërs in alle debatten, uitgesplitst naar plenaire en commissie debatten.

Variabele	Plenair		Commissie	
	Estimate (SE)	Odd Ratios	Estimate (SE)	Odd Ratios
<i>Crisis / Post-crisis</i>	0,47 (0,17)**	1,60	-0,40 (0,30)	0,67
<i>Regering / Oppositie</i>	-0,27 (0,26)	0,77	-0,15 (0,37)	0,86
<i>Niet-populistisch / Populistisch</i>	-0,12 (0,23)	0,89	-0,29 (0,38)	0,75
<i>Aantal nieuwsberichten</i>	-0,01 (0,00)***	1,00	0,00 (0,00)	1,00
<i>Aantal zetels</i>	-0,02 (0,02)	0,98	-0,06 (0,04)	0,95
<i>Jaren in de Kamer</i>	0,00 (0,00)	1,00	-0,01 (0,01)	0,99
<i>Aantal zetels * jaren Kamer</i>	0,00 (0,00)	1,00	0,00 (0,00)	1,00

Model Plenair. Ordinaal logistische regressie. $R^2 = 0,05$ (Cox – Snell), $0,06$ (Nagelkerke). Model $\chi^2 (7) = 57,64$, $p < .001$.

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Model Commissie. Ordinaal logistische regressie. $R^2 = 0,02$ (Cox – Snell), $0,02$ (Nagelkerke). Model $\chi^2 (7) = 6,12$, $p > .05$.

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Uit tabel 3 bleek dat crisis niet van invloed is op het niveau van controle. Wanneer plenaire- en commissiedebatten uitgesplitst worden valt op dat in de plenaire arena een positief significant verband voor crisis wordt gevonden (Estimate = 0,47) (zie tabel 5). Dit wil zeggen dat tijdens de crisis in de plenaire vergadering een hoger niveau van controle wordt behaald door de parlementariërs in vergelijking met de post-crisisperiode. In de commissie wordt geen significant effect voor crisis gevonden. Dit komt niet overeen met hypothese 9. Hierin wordt naast het positieve effect van crisis in de plenaire arena ook een negatief effect van crisis in de commissie verwacht (oftewel dat in de post-crisisperiode in de commissie een hoger niveau van controle wordt behaald ten opzichte van de crisisperiode). Het effect (Estimate = -0,40) is wel zoals verwacht, alleen is deze niet significant. Het

bewijs voor het tweede deel van de hypothese wordt dus niet gevonden. Hierdoor kan de hypothese niet worden aangenomen.

Of een partij in de regering of oppositie zetelt heeft in beide arena's geen significant effect op het niveau van controle (zie tabel 5). Dit is niet conform de gestelde hypothese. Deze stelt namelijk dat in de plenaire arena door de oppositie een hoger niveau van controle behaald wordt ten opzichte van regeringspartijen. Het negatieve verband is echter niet significant en hypothese 7 kan daarom niet worden aangenomen.

Het aantal nieuwsberichten heeft in de plenaire arena een significant negatief verband (Estimate = -0,01). Net zoals in het model met de directe effecten (zie tabel 3 en hypothese 4) is dit niet conform de verwachting. Hypothese 8 stelt namelijk dat het effect positief zal zijn. Het aantal nieuwsberichten lijkt dus wel effect te hebben, maar in tegenstelling tot de hypothese is dit effect negatief. De hypothese kan daarom niet worden aangenomen.

Conclusie en discussie

In dit onderzoek is de invloed van verschillende factoren op het niveau van controle op de intergouvernementele besluitvorming in de EU geanalyseerd. Daarvoor zijn negen hypothesen opgesteld over de invloed die voor elke factor op de mate van controle wordt verwacht. Om deze te toetsen is een ordinaal logistische regressie gebruikt.

Zoals verwacht zijn er veel interventies gemaakt door de parlementariërs rondom de EU-top en JBZ-raadsvergaderingen in zowel de plenaire- als commissievergadering om de bewindspersonen te controleren. Wat opvalt is dat in het hele model (waarbij de directe effecten op de afhankelijke variabele geanalyseerd worden) twee factoren van invloed zijn op de mate van controle. De eerste factor is arena. Er is een significant positief verband voor de plenaire arena (Estimate = 0,63). Deze resultaten komen overeen met de resultaten van Smeets et al. (2019) die hetzelfde verband aantonen. De commissie wordt veelal gebruikt voor het inwinnen van informatie, waar meer als de helft van de interventies over gaan, waarbij de plenaire arena wordt gebruikt om de bewindspersonen in het zicht van het publiek op een hoger niveau aan de tand te voelen.

De tweede factor die invloed heeft op de mate van controle is het aantal nieuwsberichten voorafgaand het debat. Hiervoor wordt een significant negatief verband gevonden (Estimate = -0,00). Deze bevindingen komen niet overeen met die van Smeets et al. (2019). Zij vonden hiervoor geen effect. Dit kan komen door de andere aard van het onderwerp ten opzichte van het onderzoek van Smeets et al. (2019), waar de Bankenunie centraal stond. Migratie is daarentegen een minder technisch onderwerp wat vrijwel iedereen begrijpt en wat burgers direct aangaat. Het aantal

nieuwsberichten dat over het onderwerp informeert is daarom minder van belang, omdat de politici en de mensen die op hen stemmen, in tegenstelling tot de Bankenuie, begrijpen waarover het gaat. De resultaten laten voor de overige factoren geen effecten zien in het model. Of een partij in de oppositie dan wel in de regering zit is er daar één van. Deze bevindingen komen overeen met de resultaten die Smeets et al. (2019) vinden. Het lijkt er dus op dat wanneer er zowel plenaire als commissiedebatten worden geanalyseerd dat er in het model geen verschillen worden gevonden tussen regering en oppositiepartijen. Dat wil zeggen dat, in tegenstelling tot het aantal gemaakte interventies, er geen verschillen worden gevonden op het niveau waarop de bewindspersonen worden gecontroleerd tussen de oppositie of regeringspartijen.

Het interactie-effect van het aantal zetels en het aantal jaren in de Kamer heeft eveneens geen effect op de mate van controle. Dit komt niet overeen met de bevindingen van Hoppen (2020). Hoppen (2020) toont in interviews aan dat er sprake is van een interactie-effect. In dit onderzoek is geprobeerd dit te kwantificeren, maar de resultaten geven daar geen aanleiding toe. Wellicht kan dat komen door de manier waarop het aantal jaren in de Kamer is berekend. In dit onderzoek is gekozen om te tellen vanaf het jaar waarin de partij met zijn huidige naam in de Kamer zit. Voor fusiepartijen die relatief jong zijn, zoals bijvoorbeeld de CU die veel en kritische interventies maken, komen middels deze rekenmethode niet goed uit de verf waardoor het effect hiervoor verwaterd kan zijn. Een andere rekenmethode kan hier wellicht een oplossing voor bieden. Meer onderzoek is nodig om hier uitsluitsel over te geven.

Voor populistische partijen werd verwacht dat ze lager op de *'scrutiny ladder'* zouden scoren dan de niet-populistische partijen. De resultaten ondersteunen de gestelde hypothese niet. Dit kan worden verklaard doordat de SP zich anders opstelde dan werd verwacht. De SP scoorde namelijk hoger op de *'scrutiny ladder'* dan de overige partijen, waarbij de PVV lager scoorde. Dat de SP zo hoog scoort kan te maken hebben met het onderwerp migratie. Binnen de SP leven anti-EU sentimenten, maar is tevens een linkse partij die er een barmhartig migratiebeleid op na wil houden. Dat laatste lijkt bij de SP dus duidelijk belangrijker dan het eerste en scoorde daarmee dus significant hoger dan de overige partijen. De PVV voldeed wel aan de verwachting en bleef daarmee in de lagere scores op de *'scrutiny ladder'* hangen. Dit geeft aanleiding om te denken dat het voor populistische partijen dus uit lijkt te maken welk onderwerp centraal staat. Mocht het onderwerp de partij aan het hart gaan is deze bereid om de bewindspersonen op een hoger niveau te controleren. Meer onderzoek is nodig om te toetsen of dit klopt.

Ten slotte heeft de mate van crisis geen direct effect op het niveau van controle. Dit kan te maken hebben doordat er omwille van de tijd relatief weinig commissiedebatten, dus ook weinig interventies, zijn geselecteerd in het onderzoek (zie tabel 1 en appendix 1). Hierdoor kan het effect van de commissie zijn verwaterd in de grotere hoeveelheid plenaire debatten, die dus ook een grote

hoeveelheid interventies genereren. In eventueel vervolgonderzoek wordt daarom geadviseerd om het aantal plenaire- en commissiedebatten gelijk te trekken. Tevens kunnen in de commissie geen moties worden ingediend. Wanneer commissieleden na afloop van de commissievergadering toch moties willen indienen, dient er een Verslag van een Algemeen Overleg (VAO) te worden aangevraagd. Deze vergadering vindt plenair plaats en is dan ook als zodanig gecodeerd, terwijl het logisch lijkt om deze moties, die door commissieleden worden ingebracht en over wordt gestemd, bij de commissie te laten horen. Dit onderdrukt het effect van de commissie. In eventueel vervolgonderzoek kan worden overwogen om de VAO debatten, die vaak niet meer voorstellen als het inbrengen van moties en het stemmen daarover, als commissie te coderen.

In de deelanalyses waarbij arena als conditie geldt, wordt echter wel een significant positief effect voor de crisisperiode gevonden in de plenaire arena. Dit effect is conform de verwachting, maar in de negende hypothese wordt na de crisis ook een positief significant verband voor de commissie verwacht. Voor het tweede gedeelte van die hypothese is geen bewijs gevonden. Het effect (Estimate = -0,40) wijst echter wel in de richting van de hypothese en de grootte van het effect is bijna net zo groot als het significante effect in de crisis (Estimate = 0,47). Dit kan te maken hebben met het relatieve lage aantal interventies dat is gemaakt in de debatten in de post-crisisperiode waardoor dit verband niet significant is. Meer onderzoek is nodig om aan te tonen of dat inderdaad het geval is.

Het tweede effect dat in de deelanalyse wordt gevonden is het aantal nieuwsberichten. Hiervoor wordt een significant negatief verband gevonden. Deze resultaten komen niet overeen met die van Hoppen (2020) en Smeets et al. (2019) die een positief verband aantonen. Dit kan komen doordat anders dan in het onderzoek van Hoppen (2020) (crisis en plenair) ook commissievergaderingen en de post-crisisperiode wordt meegenomen. Anders dan het onderzoek van Smeets et al. (2019) (post-crisis en over de Bankenuïe) wordt zowel de crisisperiode als een ander onderwerp meegenomen. Ondanks deze verschillen blijft dit resultaat verassend, omdat er geen duidelijke reden voor aan te wijzen is. Meer onderzoek is nodig om aan te tonen wat hiervan de oorzaak is.

Ten slotte is er voor de factor regering, anders dan werd verwacht wanneer de arena als conditie geldt, geen effect is gevonden. Deze bevinding komt niet overeen met die van Smeets et al. (2019) en Hoppen (2020) die een positief effect voor de oppositie aantonen in de plenaire arena. Ook hierbij geldt dat ondanks de verschillen tussen Smeets et al. (2019) en Hoppen (2020) het resultaat verrassend is, omdat onduidelijk is wat hiervan de reden is. Meer onderzoek is nodig om de oorzaak hiervoor te vinden.

Concluderend kan worden gesteld dat van de replicerende variabelen alleen het aantal nieuwsberichten effect heeft op het niveau van controle. Het effect blijkt echter anders te verlopen

dan gedacht en dan wat er bekend is in de literatuur. Meer onderzoek is nodig om hier een verklaring voor te geven. Van de nieuwe variabele blijkt arena effect te hebben op het niveau van controle. In de plenaire arena wordt een significant hoger niveau van controle bereikt dan in de commissie. Deze variabele kan daarom interessant zijn mee te nemen in vervolg onderzoek. Ten slotte heeft de arena als conditie ook effect. In de plenaire arena wordt een positief effect gevonden voor de variabele crisis.

In dit onderzoek kunnen enkele limitaties genoemd worden. Ten eerste zijn door het gebrek aan tijd niet voldoende commissiedebatten meegenomen wat leidt tot een beperkt aantal interventies in deze arena. Dit is mogelijk niet voldoende om het effect en de verschillen ten opzichte van de plenaire arena aan te kunnen tonen. In volgend onderzoek wordt daarom geadviseerd om meer commissiedebatten mee te nemen en te zorgen voor een gelijke verdeling tussen plenaire en commissiedebatten, zodat ook het aantal interventies eventueel gebruikt kan worden in de deelanalyses. Tevens zijn resultaten uit dit onderzoek niet eenvoudig te generaliseren. Er zijn specifieke kenmerken aan het Nederlandse parlement die in overige parlementen anders zijn waardoor de resultaten specifiek gelden voor de Nederland en daarom dienen de resultaten voorzichtig geïnterpreteerd te worden. Of de resultaten voor het Nederlandse parlement gelden is eveneens de vraag. In de geselecteerde tijdsperiode zijn twee kabinetten aan de macht geweest waarvan het eerste kabinet de crisisperiode meemaakte. Of een kabinet en oppositie bestaande uit andere partijen op dezelfde manier controleren is daarom nog maar zeer de vraag. Hiervoor is meer onderzoek en zijn meer crisis en post-crisisperioden nodig om daar uitspraken over te doen. Tevens is de verklaringskracht, met 6%, relatief laag ten opzichte van het onderzoek van Hoppen (2020). Dit kan komen doordat er in dit onderzoek is gekozen om alleen een ordinaal logistische regressie te doen in plaats van ordinaal logistische regressie met partial proportional odds (PPO-model). Dit model kan daarom in volgend onderzoek worden overwogen. Ook kan het zijn dat de nieuwe toegevoegde variabelen niet meer verklaren. Meer onderzoek is nodig om hier een verklaring voor te geven. Ten slotte worden de assumpties '*goodness of fit*' en '*test of parallel lines*' geschonden. Ter controle hiervoor zijn nog een multinomiale logistische regressie en een lineaire regressie gedaan. De resultaten hiervan zijn vergelijkbaar, maar wijken wel iets af, zie appendix 2. Daarom moeten de resultaten van dit onderzoek met enige voorzichtigheid geïnterpreteerd worden.

Overige aanbevelingen zijn om in plaats van kwantitatief onderzoek een mixed methods design uit te voeren. Onderzoek van zowel Smeets et al. (2019) als Hoppen (2020) tonen de meerwaarde van dit design aan. Vanwege de tijd die gepland stond voor dit onderzoek in combinatie met verkiezingstijd van parlementariërs (dus druk) kon in dit onderzoek hier niet aan worden voldaan. Daarnaast is het interessant om een onderzoek van verschillende beleidsterreinen en perioden met elkaar te vergelijken om een beter beeld te krijgen van de verschillen en overeenkomsten hiertussen. Ten slotte kan worden gedacht aan een vergelijkende analyse tussen verschillende landen om inzicht te krijgen

wat de verschillen en overeenkomsten zijn tussen landen en hoe de afgevaardigde bewindspersonen aan de intergouvernementele besluitvorming worden gecontroleerd.

Bibliografie

- Algemene Rekenkamer. (2015). *Hoe is de EU ingericht, en hoe is controle op en verantwoording van EU-beleid geregeld?* Opgehaald van: <https://www.rekenkamer.nl/onderwerpen/europese-unie/vraag-en-antwoord/hoe-is-de-eu-ingericht-en-hoe-is-controle-en-verantwoording-op-eu-beleid-geregeld>
- Auel, K. (2007). Democratic accountability and national parliaments: Redefining the impact of parliamentary scrutiny in EU affairs. *European Law Journal*, 13(4), 487-504.
- Auel, K., & Christiansen, T. (2015a). After Lisbon: national parliaments in the European Union. *West European Politics*, 38(2), 261-281. DOI: 10.1080/01402382.2014.990693
- Auel, K., & Höing, O. (2014). Parliaments in the euro crisis: Can the losers of integration still fight back? *Journal of Common Market Studies*, 52(6), 1184-1193.
- Auel, K., & Höing, O. (2015b). National parliaments and the Eurozone crisis: Taking ownership in difficult times? *West European Politics*, 38(2), 375-395.
- Auel, K., & Raunio, T. (2014). Introduction: Connecting with the electorate? Parliamentary communication in EU affairs. *The Journal of Legislative Studies*, 20(1), 1-12.
- Bailey, M. T. (1992). Do physicists use case studies? Thoughts on public administration research. *Public Administration Review*, 52(1), 47.
- Bakker, P. (2018). *Oplage landelijke kranten: Telegraaf en AD krijgen opnieuw klappen*. Opgehaald van: <https://www.svdj.nl/de-stand-van-de-nieuwsmedia/papier/oplage-telegraaf-ad-klappen/>
- Bickerton, C. J., Hodson, D., & Puetter, U. (2015). The New Intergovernmentalism: European Integration in the Post-Maastricht Era. *Journal of Common Market Studies*, 53(4), 703-722.
- Bleijenbergh, I. (2015). *Kwalitatief onderzoek in organisaties (2e druk)*. Den Haag: Boom Lemma Uitgevers.
- Bovens, M., Schillemans, T., & Hart, P. T. (2008). Does public accountability work? An assessment tool. *Public administration*, 86(1), 225-242.
- De Ruiter, R. (2013). Under the radar? National parliaments and the ordinary legislative procedure in the European Union. *Journal of European Public Policy*, 20(8), 1196-1212.
- Dörrenbächer, N., Mastenbroek, E., & Toshkov, D. D. (2015). National parliaments and transposition of EU law: A matter of coalition conflict? *Journal of Common Market Studies*, 53(5), 1010-1026.
- Elo, S., & Kyngas, H. (2008). The qualitative content analysis process. *Journal of Advanced Nursing*, 62(1), 107-115.
- Finke, D., & Herbel, A. (2015). Beyond rules and resources: Parliamentary scrutiny of EU policy proposals. *European Union Politics*, 16(4), 490-513.
- Follesdal, A., & Hix, S. (2006). Why there is a democratic deficit in the EU: A response to Majone and Moravcsik. *Journal of Common Market Studies*, 44(3), 533-562.
- Gerring, J. (2017). *Case study research : Principles and practices*. Cambridge, Verenigd Koninkrijk: Cambridge University Press.

- Goetz, K. H., & Meyer-Sahling, J. H. (2008). The Europeanisation of national political systems: Parliaments and executives, *Living Reviews in European Governance*, 3(2), 1–30.
- Hameleers, M. (2019). Partisan Media, Polarized Audiences? A Qualitative Analysis of Online Political News and Responses in the United States, UK, and The Netherlands. *International Journal of Public Opinion Research*, 31(3), 485-505.
- Holzacker, R. (2007). Democratic legitimacy and the European Union. *European Integration*, 29(3), 257-269.
- Hooghe, L., & Marks, G. (2009). A postfunctionalist theory of European integration: From permissive consensus to constraining. *British journal of political science*, 39(1), 1-23.
- Hoppen, M. (2020). *Challenging the executive in EU affairs?* (Master's thesis, Radboud Universiteit Nijmegen, Nederland).
- Hsieh, H.-F., & Shannon, S. E. (2005). Three Approaches to Qualitative Content Analysis. *Qualitative Health Research*, 15(1), 1277-1288.
- Hutten, E. (2016). *In or out of control? National parliamentary scrutiny on the transposition of EU directives*. Leiden: Universiteit Leiden.
- Kröger, S., & Bellamy, R. (2016). Beyond a constraining dissensus: The role of national parliaments in domesticating and normalising the politicization of European integration. *Comparative European Politics*, 14(2), 131-153.
- Lindseth, P. L. (2010). *Power and legitimacy: Reconciling Europe and the nation-state*. Oxford, Verenigd Koninkrijk: Oxford University Press.
- Lindseth, P. L. (2012). Of the People: Democracy, the Eurozone Crisis, and Lincoln's Threshold Criterion. *Berlin Journal*, (22).
- Louwerse, T., & Otjes, S. (2019). How populists wage opposition: Parliamentary opposition behaviour and populism in Netherlands. *Political Studies*, 67(2), 479-495.
- Mastenbroek, E., Spendzharova, A., & Versluis, E. (2014a). Clawing back lost powers? Parliamentary scrutiny of the transposition of EU Social Policy directives in the Netherlands. *West European Politics*, 37(4), 750-768.
- Mastenbroek, E., Zwaan, P. J., Groen, A., van Meurs, W. P., Reiding, H., Dörrenbächer, N., & Neuhold, C. (2014b). *Gericht op Europa. Nationale parlementaire controle op Europese besluitvorming na het Verdrag van Lissabon*. Nijmegen: Radboud Universiteit Nijmegen.
- Maurer, A., & Wessels, W. (2001). *National parliaments on their ways to Europe. Losers or latecomers?* Baden-Baden, Duitsland: Nomos Verlag.
- McConnell, A. (2010). *Understanding policy success: Rethinking public policy*. Basingstoke, Verenigd Koninkrijk: Macmillan International Higher Education.
- McHugh, M. L. (2012). Interrater reliability: the kappa statistic. *Biochemia medica*, 22(3), 276-282.
- Pralle, S. (2006). The "mouse that roared": Agenda setting in Canadian pesticides politics. *Policy Studies Journal*, 34(2), 171-194.
- Rauh, C. (2015). Communicating supranational governance? The salience of Eu affairs in the German Bundestag, 1991–2013. *European Union Politics* 16(1): 116–138.

- Rauh, C., & De Wilde, P. (2018). The opposition deficit in EU accountability: Evidence from over 20 years of plenary debate in four member states. *European Journal of Political Research*, 57(1), 194-216.
- Raunio, T., & Hix, S. (2000). Backbenchers learn to fight back: European integration and parliamentary government. *West European Politics*, 23(4), 142-168.
- Raunio, T. (2005). Holding Governments Accountable in European Affairs: Explaining Cross-National Variation. *The Journal of Legislative Studies*, 11(3), 319-342.
- Raunio, T. 2009. National parliaments and European integration: What we know and agenda for future research. *The Journal of Legislative Studies* 15(4): 317–334.
- Raunio, T. (2017). Control and scrutiny: parliaments as agents of administrative law. In C. Harlow, P. Leino, & G. Della Cananea (Eds.), *Research Handbook on EU Administrative Law* (pp. 316-343). Cheltenham: Edward Elgar Publishing.
- ReStore National Centre for Research Methods. (Z.D.). *Running an Ordinal Regression on SPSS*. Opgehaald van: 5.4 Example 1 - Running an Ordinal Regression on SPSS (restore.ac.uk).
- Smeets, S., & Beach, D. (2020). Intergovernmentalism and its implications—new institutional leadership in major EU reforms. *Journal of European Public Policy*, 27(8), 1137-1156.
- Smeets, S., & de Ruiter, R. (2019). Scrutiny by means of debate: the Dutch parliamentary debate about the Banking Union. *Acta Politica*, 54(4), 564-583.
- Sprungk, C. (2013). 'Legislative Transposition of Directives: Exploring the Other Role of National Parliaments in the European Union', *Journal of Common Market Studies*, 51(2), 298–315.
- Strom, K. (1990). A behavioral theory of competitive political parties. *American journal of political science*, 34, 565-598.
- Van Aelst, P., & Vliegthart, R. (2014). Studying the tango: An analysis of parliamentary questions and press coverage in the Netherlands. *Journalism Studies*, 15(4), 392-410.
- Van der Vleuten, A. (2015). *De bestuurlijke kaart van Europa. Instelling, besluitvorming en beleid*. Bussum: Uitgeverij Coutinho.
- Vliegthart, R., and S. en Walgrave. 2010. When the media matter for politics: Partisan moderators of the mass media's agenda-setting influence on parliament in Belgium. *Party Politics* 17(3): 321–342.
- Warntjen, A. (2012). Measuring salience in EU legislative politics. *European Union Politics*, 13(1), 168-182.
- Wessels, W., Rozenberg, O., Van Den Berge, M., Heffler, C., Kreilinger, V., & Ventura, L. (2013). Democratic Control in the Member States of the European Council and the Euro zone summits. [Research Report] Parlement européen. 2013, pp.74. hal-02290574
- White, J. (2015). Emergency Europe. *Political Studies*, 63(2), 300-318.

Appendix 1. Overzicht gebruikte debatten.

Datum	Aantal nieuwsberichten	Afkomst data	Periode	Arena	Aantal interventies
22-4-2015	145	Hoppen	Crisis	Plenair	51
11-6-2015	40	Geel	Crisis	Plenair	39
11-6-2015	40	Geel	Crisis	Commissie	43
23-6-2015	45	Hoppen	Crisis	Plenair	8
30-6-2015	46	Hoppen	Crisis	Plenair	16
10-9-2015	228	Geel	Crisis	Plenair	127
23-9-2015	236	Geel	Crisis	Plenair	102
7-10-2015	147	Geel	Crisis	Plenair	16
7-10-2015	147	Geel	Crisis	Commissie	46
14-10-2015	259	Hoppen	Crisis	Plenair	29
5-11-2015	143	Hoppen	Crisis	Plenair	67
25-11-2015	98	Hoppen	Crisis	Plenair	40
2-12-2015	108	Geel	Crisis	Commissie	36
15-12-2015	105	Hoppen	Crisis	Plenair	36
21-1-2016	180	Geel	Crisis	Commissie	37
17-2-2016	149	Hoppen	Crisis	Plenair	47
18-2-2016	148	Geel	Crisis	Commissie	26
18-2-2016	148	Geel	Crisis	Plenair	1
15-3-2016	161	Hoppen	Crisis	Plenair	77
13-4-2016	84	Hoppen	Post-Crisis	Plenair	47
8-6-2016	66	Geel	Post-Crisis	Commissie	53
5-7-2016	59	Hoppen	Post-Crisis	Plenair	14
6-7-2016	57	Geel	Post-Crisis	Plenair	9
14-9-2016	52	Hoppen	Post-Crisis	Plenair	4
12-10-2016	52	Hoppen	Post-Crisis	Plenair	18
14-12-2016	55	Hoppen	Post-Crisis	Plenair	25
20-12-2016	59	Hoppen	Post-Crisis	Plenair	2
2-2-2017	45	Geel	Post-Crisis	Plenair	33
7-6-2017	24	Geel	Post-Crisis	Commissie	41
7-6-2017	24	Geel	Post-Crisis	Plenair	2
21-6-2017	57	Geel	Post-Crisis	Plenair	26
13-9-2017	36	Geel	Post-Crisis	Plenair	4
13-12-2017	24	Geel	Post-Crisis	Plenair	17
7-3-2018	33	Geel	Post-Crisis	Commissie	54
7-6-2018	44	Geel	Post-Crisis	Plenair	4
21-6-2018	86	Geel	Post-Crisis	Plenair	79
13-9-2018	64	Geel	Post-Crisis	Plenair	28
6-3-2019	14	Geel	Post-Crisis	Commissie	37
5-6-2019	32	Geel	Post-Crisis	Plenair	7
3-10-2019	12	Geel	Post-Crisis	Plenair	12
22-1-2020	24	Geel	Post-Crisis	Plenair	8
4-3-2020	55	Geel	Post-Crisis	Plenair	10
12-3-2020	68	Geel	Post-Crisis	Plenair	14
6-10-2020	37	Geel	Post-Crisis	Commissie	28
13-11-2020	15	Geel	Post-Crisis	Plenair	34

Appendix 2. Multinomiale logistische regressie (tabel 6) en lineaire regressie (tabel 7) ter controle van de robuustheid incl. analyse.

Tabel 6. Afhankelijke variabele: niveau van controle door parlementariërs in alle debatten.

Variabele	B (SE)	Sig.	Odd Ratio
Steun/afkeer vs Vragen stellen			
<i>Intercept</i>	1,52 (0,47)	0,001	
<i>Plenair / Commissie</i>	-0,30 (0,17)	0,075	0,74
<i>Crisis / Post-crisis</i>	0,07 (0,23)	0,746	1,08
<i>Regering / Oppositie</i>	-0,34 (0,31)	0,278	0,71
<i>Niet-populistisch / Populistisch</i>	-0,13 (0,30)	0,655	0,87
<i>Aantal nieuwsberichten</i>	-0,01 (0,00)	0,001	1,00
<i>Jaren Kamer</i>	0,02 (0,01)	0,001	1,02
<i>Aantal zetels</i>	-0,06 (0,03)	0,054	0,94
<i>Jaren Kamer * Aantal zetels</i>	0,00 (0,00)	0,333	1,00
Steun/afkeer vs Alternatieve positie			
<i>Intercept</i>	0,64 (0,57)	0,264	
<i>Plenair / Commissie</i>	-0,25 (0,21)	0,230	0,78
<i>Crisis / Post-crisis</i>	0,34 (0,28)	0,221	1,41
<i>Regering / Oppositie</i>	-0,18 (0,40)	0,653	0,84
<i>Niet-populistisch / Populistisch</i>	-0,28 (0,37)	0,451	0,76
<i>Aantal nieuwsberichten</i>	-0,00 (0,00)	0,086	1,00
<i>Jaren Kamer</i>	0,01 (0,01)	0,256	1,01
<i>Aantal zetels</i>	-0,07 (0,04)	0,092	0,94
<i>Jaren Kamer * Aantal zetels</i>	0,00 (0,00)	0,335	1,00
Steun/afkeer vs Specifieke instructies			
<i>Intercept</i>	0,11 (0,52)	0,839	
<i>Plenair / Commissie</i>	1,51 (0,24)	0,000	4,52
<i>Crisis / Post-crisis</i>	0,40 (0,25)	0,108	1,49
<i>Regering / Oppositie</i>	-0,47 (0,36)	0,188	0,62
<i>Niet-populistisch / Populistisch</i>	-0,30 (0,32)	0,360	0,74
<i>Aantal nieuwsberichten</i>	-0,01 (0,00)	0,000	0,99
<i>Jaren Kamer</i>	0,01 (0,01)	0,014	1,01
<i>Aantal zetels</i>	-0,05 (0,03)	0,175	0,96
<i>Jaren Kamer * Aantal zetels</i>	0,00 (0,00)	0,792	1,00

Model 1. Multinomiaal logistische regressie $R^2 = 0,14$ (Cox – Snell), $0,15$ (Nagelkerke). Model $\chi^2 (24) = 220,44$, $p < .001$.

Tabel 7. Afhankelijke variabele: niveau van controle door parlementariërs in alle debatten.

Variabele	B	SE	Beta	t	Sig	Tolerance	VIF
Constant	2,90	0,18		16,45	0,000		
Plenair / Commissie	-0,43	0,07	-0,18	-6,41	0,000	0,85	1,17
Cris / Post-crisis	-0,17	0,08	-0,08	-2,01	0,044	0,45	2,23
Regering / oppositie	0,14	0,12	0,05	1,14	0,255	0,28	3,60
Niet-populistisch / populistisch	0,10	0,11	0,04	0,89	0,376	0,36	2,76
Aantal Nieuwsberichten	-0,00	0,00	-0,15	-3,84	0,000	0,43	2,31
Jaren Kamer	0,00	0,00	0,02	0,49	0,626	0,43	2,31
Aantal zetels	-0,01	0,01	-0,16	-1,25	0,211	0,04	24,75
Jaren Kamer * Aantal zetels	0,00	0,00	0,03	0,22	0,823	0,03	31,94

Lineaire regressie. $R^2 = 0,07$. Model F (8) = 13,01, $p < 0,001$

Analyse

De resultaten van de multinomiale logistische regressie en de lineaire regressie komen grotendeels overeen met de resultaten van de ordinaal logistische regressie. Er zijn echter twee afwijkingen te vinden in de resultaten van deze twee modellen. In de multinomiale logistische regressie is de variabele 'jaren kamer' significant en in de lineaire regressie is de variabele 'crisis' significant.

Dat de variabele 'jaren kamer' in de multinomiale logistische regressie niet overeen komt met het ordinale model kan komen doordat het multinomiale model ervan uit gaat dat de afhankelijke variabele van nominaal niveau is. De ordering ontbreekt hier echter die er bij het ordinale logistische regressiemodel wel is. Het kan dus zo zijn dat tussen bepaalde niveaus verschillen optreden, maar dat wil niet zeggen dat effect heeft op de ordering naar mate het niveau van controle omhoog gaat.

In het lineaire regressiemodel wijkt de variabele 'crisis' af van het ordinale logistische regressiemodel. Wat opvalt is dat deze net significant is ($p = 0,044$) in het lineaire model, waarbij in het ordinale logistische regressiemodel de variabele net niet significant is ($p = 0,062$). Dit kan komen doordat beide modellen uitgaan van een ander meetniveau van de afhankelijke variabele, waardoor het op een andere manier berekend wordt en daardoor net iets kan verschillen. Het verschil blijft in dit geval klein en is daarom acceptabel.

Zoals in de methode vermeld zijn deze analyses enkel gedaan als extra controle omdat de assumpties 'goodness of fit' en 'test of parallel lines' geschonden worden. Er is enkel gekeken of de resultaten grotendeels hetzelfde zijn om de robuustheid van de data te controleren.